

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

‘Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ το
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ’ εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσφίμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΔΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Οὐβίλη Κόλλινς, μεταφρασίς Χαρ.
Ἀννίου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΗΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ. (Συνέχ.).
— Η ΕΥΤΥΧΙΑ, φανταστὸν διήγημα, κατὰ τὸ γαλλικόν, ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἰσπαχίαις 6.
Ἐν τῇ ἑσπερικῇ φρ. χρυσᾷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΙΛΑΔΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ παράγραφος τοῦ Ἡμερολογίου δὲν εἶνε πλέον εὐανάγνωστος. (Σελ. 83).

Η ΔΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΛΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφρασίς Χαραλάμπους Ἀννίου

(Συνέχεια ἴδις προηγουμένου φύλλον).

Συνέχεια τῆς διηγήσεως τῆς
Μαριάννης Χάλκομ.

19 Ιανουίου. Μόλις ἐκλείσα ἔσωθεν τὴν
θύραν τοῦ δωματίου μου, ἤνοιξα τὰς σε-
λίδας τοῦ Ἡμερολογίου μου καὶ ἠτοιμά-
σθην νὰ γράψω ὅσα μοὶ ἀπέμεινον ἐπὶ τῶν
συμβεβηκότων τῆς ἡμέρας.
Ἐπὶ δέκα τοῦλάχιστον λεπτὰ τῆς ὥ-
ρας ἔμεινα καθημένη, κρατοῦσα εἰς τὴν

χεῖρα τὴν γραφίδα, ἀλλὰ παντελῶς ἀργή,
ἀνακεφαλιοῦσα νοερῶς τὰ γεγονότα τῶν
τελευταίων δώδεκα ὥρων. Ὅτε τέλος ἤρ-
ξαμην τῆς ἐργασίας μου, ἀπῆντησα πρω-
τοφανῆ δυσκολίαν, ἐμποδίζουσάν με νὰ
προχωρήσω. Ὅσας καὶ ἂν κατέβαλλον
προσπαθείας, ὅπως συγκεντρώσω τὰς σκέ-
ψεις μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ἐφ’ οὗ ἐ-
σκόπευον νὰ διαπραγματευθῶ, αὐταὶ μετὰ
παραδόξου ἐπιμονῆς διαφεύγουσαι, περιε-
στρέφοντά περὶ τῶν σιρ Πέρισιβάλ καὶ τὸν
κόμητα. Ἡ προσοχή, ἣν προσεπάθουν νὰ
συγκεντρώσω ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογίου μου,
ἐκφεύγουσα, συνεχεντροῦτο εἰς τὴν ἐμπι-
στευτικὴν ἐκείνην συνδιάλεξιν, εἰς ἣν εἶ-

χον συμφωνήσει νὰ συνέλθωσιν, ἥτις ἀνε-
βλήθη πάντοτε καθ’ ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπὸ
ὥρας εἰς ὥραν καὶ εἰς ἣν, κατὰ τὴν ὥραν
ἐκείνην καὶ ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, βε-
βαίως θὰ ἠσχολοῦντο.
Τὸ πνεῦμά μου, ἐπισκοτισθὲν οὕτω πρὸς
στιγμὴν, ἠδυνάτεϊ νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ ἀπὸ
πρωίας συμβάντα, ἐπομένως ἄλλο μέσον
δὲν εὕρισχον ἢ νὰ κλείσω τὸ Ἡμερολόγιόν
μου, διὰ νὰ διασκεδάσω τὰς σκέψεις μου
ἐπὶ τινας στιγμάς.
Ἦνοιξα τὴν θύραν, δι’ ἧς συνεκοινωνεῖ
ὁ κοιτῶν μου μετὰ τοῦ συνεχόμενου δω-
ματίου, καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὸ δεύτε-
ραν τοῦτο τὴν ἐκλείσα πάλιν διὰ νὰ ἐμ-

ποδίω πᾶν ἀπρόοπτον, δυνάμενον νὰ ἐπέλθῃ ἐκ τοῦ ρεύματος τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τοῦ φωτός, ὅπερ εἶχον ἀφήσει ἐκτεθειμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ κομμωτηρίου. Τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου ἦτο ἐντελῶς ἀνοικτόν, προσέβην δὲ εἰς αὐτὸ ἀμελῶς καὶ ἀδιαφόρως, θεωροῦσα τὴν κάτωθεν αὐτοῦ βεθοθισμένην εἰς τὸν ζόφον τῆς νυκτὸς τοποθεσίαν.

Ἄκρα σιγὴ καὶ σκοτία πυκνὴ ἐβασίλευεν εἰς τὰ πέριξ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀναστρεφόμενος καὶ ἀσέληνος. Εἰς τὴν ἀτάραχον καὶ βαρεῖαν ἀτμόσφαιραν ἦτο διακεχυμένη ὀσμὴ βροχῆς τόσοσιν ἰσχυρᾷ, ὥστε ἐξέτεινα τὴν χεῖρα ἐκτός τοῦ παραθύρου. Ἄλλὰ δὲν ἔβρεχεν, ὄχι ἀκόμη ἦτο ἀπειλημόνον.

Ἐμεινα στηριζομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, σχεδὸν βυθίζουσα τὸ ἀφρημένον βλέμμα μου εἰς τὰ πυκνὰ σκότην καὶ μὴ ἀκούουσα ἄλλο τι εἰμὴ τὴν φωνὴν τῶν ἡμετέρων ὑπηρετῶν, μακρὰν δὲ τὸν κρότον θύρας κλεισμένης εἰς τὰ κατώτερα μέρη τοῦ πύργου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς κουρασθεῖσα ἐκ τῆς ἀορίστου ρέμβης μου ἤτοιμαζόμην νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ διὰ δευτέραν φοράν προσεπάθουν νὰ συμπληρώσω τὰς τελευταίας παραγράφους τοῦ Ἡμερολογίου μου ἡσθάνθη ὀσμὴν καπνοῦ ἀνελθοῦσαν αἰφνης μέχρι τῆς ὀσφρήσεώς μου διὰ τῆς βαρεῖας ἀτμόσφαιρας τῆς θυελλώδους νυκτὸς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν εἶδον προσερχόμενον ἐκ τῆς ἀντιθέτου ἄκρας τοῦ πύργου ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιβαλλούσης τὰ πάντα σκοτίας, μικρὸν ἐρυθρὸν σπινθῆρα. Δὲν ἤκουον ποσῶς κρότον βημάτων καὶ ἄλλο τι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἴδω εἰμὴ τὸν σπινθῆρα. Ἡστραπτὴν ἐντὸς τοῦ σκότους περιερχόμενος διήλθεν ὑπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὴν εὐρισκόμην καὶ ἐστάθη ἀντικρὺ ἀκριβῶς τοῦ ἑτέρου παραθύρου τοῦ κοιτῶνός μου, φωτιζομένου ἐκ τῆς λυχνίας, ἣν εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ σπινθῆρ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν στάσιμος, εἶτα τὸν εἶδα ἐπιστρέφοντα πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐξ ἧς ἦλθεν. Ἐνῶ προσεπάθουν νὰ τὸν παρακολουθῶ διὰ τοῦ βλέματος διεκρίνετο καὶ ἕτερος ἐρυθρὸς σπινθῆρ ζωηρότερος, ὅστις βαθμηδὸν ἐπλησίαζεν. Μετ' ὀλίγον οἱ σπινθῆρες συνητήθησαν. Ἐνθυμουμένη τις ἐκάπνιζε σιγαρέττα καὶ τις σιγὰρα συνεπέρανα ἀμέσως ὅτι ὁ κόμης εἶχεν ἐξέλθει πρῶτος διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ ὑπὸ τὰ παράθυρά μου, καὶ ὅτι κατόπιν ἦλθε καὶ ὁ σὶρ Πέρισιβαλ πρὸς ἐν τὰμῶσιν του. Περιεπάτουν δὲ βεβιαίως ἐπὶ τῆς χλόης, διότι ἄλλως θὰ ἤκουον τὰ βαρέα βήματα τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν θὰ ἤκουον τὸ ἐλαφρὸν ὡς αἰλούρου βῆμα τοῦ κόμητος ἐπὶ τῆς ἀμμου.

Ἐμεινα ἤσυχος παρὰ τὸ παράθυρον, βεβιαία οὖσα ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ μὲ ἴδῃ ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου δωματίου.

— Λοιπὸν τί τρέχει; ἔλεγε ὁ σὶρ Πέρισιβαλ, οὕτινος ἀνεγνώρισα τὴν φωνήν, ἂν καὶ ὠμίλει λίαν ταπεινοφῶνως. Διατί δὲν

ἐπέστρεψες; αὐτὴ εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμή διὰ νὰ συνομιλήσωμεν ἐν ἀνέσει.

— Ἐπεθύμουν νὰ μὴ εἶνε φωτισμένον ἐκεῖνο τὸ παράθυρον, ἀπῆντησε σιγὰ σιγὰ ὁ κόμης.

— Καὶ τί σ' ἐνοχλεῖ αὐτὸ τὸ φῶς;

— Μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι ὅλοι δὲν ἀπεκοιμήθησαν ἀκόμη. Τὸ ἄτομον ἐκεῖνο εἶνε ἀρκετὰ πονηρὸν καὶ ἠμπορεῖ νὰ ὑποπτεύσῃ τίποτε καὶ ἀρκετὰ τολμηρὸν, ὥστε ἂν τῇ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ κατέλθῃ ν' ἀκροασθῇ. . . Ἐχε ὑπομονήν, Πέρισιβαλ ὀλίγην ὑπομονήν ἀκόμη! . . .

— Αἱ! . . . μὰ δὲν εἰςζυρεῖς νὰ λέγῃς καὶ τίποτε ἄλλο! . . .

— Ἐφθασεν ἡ στιγμή. καθ' ἣν δὲν θὰ μοὶ ἀποτεινῆς πλέον τοιαύτην ἐπίπληξιν. Εὐρίσκεσαι, ἀγαπητέ μου φίλε, εἰς τὰ χεῖλη οἰκογενειακοῦ βαράθρου, καὶ ἂν ἀφίνα νὰ παρουσιασθῇ νέα εὐκαιρία εἰς τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, σὲ διαβεβαιῶ, λόγῳ τιμῆς, αὐταὶ θὰ σ' ἐροῦνται μέσα κατακέφαλα.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἐχομεν καιρὸν, Πέρισιβαλ, νὰ ἐξηγηθῶμεν, ὅταν τὸ παράθυρον ἐκεῖνο δὲν θὰ εἶναι πλέον φωτισμένον, ἀφοῦ ρίψω μιὰ ματιὰ εἰς τὰ παρὰ τὴν βιβλιοθήκην δωματία καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν εἶνε κενεὶς εἰς τὴν κλίμακα. . .

Ἀπεμακρύνθησαν βραδέως καὶ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς συνδιαλέξεώς των—κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὠμίλου πάντοτε ἀμφοτέρωθεν λίαν ταπεινοφῶνως—δὲν ἠδυνάμην ὅλως διόλου νὰ τὸ ἀκούσω. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐνδιέφερον· ἀρκετὰ εἶχα ἀκούσει ὅπως ἀποφασίσω νὰ δικαιώσω τὴν μεγάλην ἰδέαν, ἣν ἐφάνετο ἔχων ὁ κόμης περὶ τῆς ἀγχινοίας καὶ τοῦ θάρρους μου. Πρὶν ἢ αἱ ἐρυθροὶ σπινθῆρες γείνωσιν ἀφαντοὶ ἐντὸς τοῦ σκότους, ἀπεφάσισα κάποιος νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν συνέντευξιν, ἣτις ἔμελλε νὰ λαβῇ χώραν μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, παρὰ πάσας δὲ τὰς προφυλάξεις τοῦ κόμητος, ὁ κάποιος οὗτος ἀπεφάσισα νὰ εἶμαι ἐγώ. Μοὶ ἐχρειάζετο μόνον αἰτία τις ὅπως δικαιολογήσω τὴν τοιαύτην πράξιν ἀπέναντι τῆς συνειδήσεώς μου καὶ ὅπως ἀποκτήσω τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐκτελέσω. Τὴν αἰτίαν ταύτην εἶχον ἤδη. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς Λαύρας, αὐτὴ ἡ ζωὴ τῆς Ἰσως, ἐζητῶντο κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκ τῆς ἀγχινοίας μου καὶ ἐκ τῆς ἀσφαλοῦς ἀντιλήψεως τοῦ μνημονικοῦ μου.

Ἦκουσα τὸν κόμητα λέγοντα ὅτι ἐσκόπευε πρὶν ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις μετὰ τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὰ παρὰ τὴν βιβλιοθήκην δωματία καί εἰς τὴν κλίμακα, ἣς ἀντικρὺ ἔκειτο ἡ βιβλιοθήκη. Δὲν εἶχον ἀνάγκην ἄλλων ἐνδείξεων διὰ νὰ συμπεράνω ὅτι ἡ παρασκευαζομένη συνδιάλεξις ἔμελλε νὰ γείνη εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν κατέληγον εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο μοὶ ἐπῆλθε ταυτοχρόνως εἰς τὸν νοῦν ἡ σκέψις περὶ ἐξουρέσεως τρόπου, καθιστῶντος ματαίως τὰς προφυλάξεις τοῦ κόμητος, τρόπου δηλαδὴ δι' οὗ ἠδυνάμην ν' ἀκούσω ὅ,τι ἔμελλε νὰ λεχθῇ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ, χωρὶς ποσῶς

νὰ ριψοκινδυνεύσω κατερχομένη εἰς τὸ ἰσογειὸν τοῦ πύργου.

Λόγον ποιουμένη περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διαιρέσεως τοῦ πρώτου διαμερίσματος τῆς οἰκίας, νομίζω ὅτι ἐμνημόνευσα τυχαίως καὶ ἐξώστου τινὸς ἐξωτερικοῦ, μεθ' οὗ συνεικοινῶν πάντα τὰ δωματία διὰ θυρῶν μεγάλων ἐν εἰδει παραθύρων, ὡς εἴθισται ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ στέγη τοῦ ἐξώστου ἦτο ἐπίπεδος, τὰ δὲ ὄμβρια ὕδατα ἐπιπτον καὶ ἔρρεον ἐντὸς ἀγωγῶν μεταλλίνων, δι' ὧν διωχετεύοντο εἰς τὰς δεξαμενάς, ἐξ ὧν ἐπρομηθεύοντο τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ οἱ ἐν τῷ πύργῳ. Ἐπὶ τῆς στενῆς ταύτης στέγης, ἐπεστρωμένης διὰ φύλλων μαλούδου, ἣτις ἐπεκτείνετο ἀνωθεν ὄλων τῶν δωματίων τοῦ ἰσογείου, καὶ καθὰ ὑπελόγιζον, θὰ ὑψυτο τρία περίπου μέτρα ὑπεράνω τῶν παραθύρων, ἐκεῖτο σειρὰ ἀνθοδοχείων κατὰ διαλείμματα ἀρκούντως μακρὰ τοποθετημένων, ὅπως ἐμποδίζετο δὲ ἡ πτώσις αὐτῶν ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου, σιδηροῦν δρύφακτον ἔπρασσε τὴν ἐξώστην καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος.

Τὸ σχέδιον, ὅπερ ἐσυλλογίσθην, ἦτο νὰ ὀλισθίσω ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνός μου ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ἐξώστου, εἶτα δὲ νὰ ἐρπύσω, χωρὶς νὰ προσενησῶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, μέχρι τοῦ μέρους, ὅπερ ἔκειτο ἀκριβῶς ἀνωθεν τοῦ παραθύρου τῆς βιβλιοθήκης, αὐτόθι δὲ νὰ κρυθῶ μεταξὺ τῶν ἀνθοδοχείων καὶ νὰ τεινω τὸ οὖς. Ἐὰν ὁ κόμης καὶ ὁ σὶρ Πέρισιβαλ ἤθελον καθῆσαι νὰ καπνίσωσι, κατὰ τὴν συνήθειάν των καὶ ὡς πολλὰκις τοὺς εἶχα ἴδει τὴν ἐσπέραν, παρὰ τὴν ἀνοικτὴν θύραν, μὲ τοὺς πόδας ἐκτάδην ἐπὶ τῶν ἐκ ψευδαργύρου ἐδωλίων τοῦ ἐξώστου, ἐκαστὴ λέξις, ἣν θ' ἀντήλασσον, ἐὰν δὲν προσεφέρετο ὅλος ταπεινὴ τῆ φωνῆ—καὶ ἕκαστος ἐκ πείρας γινώσκεν ὅτι μακρὰ ὀπωσοῦν συνδιάλεξις εἶνε ἀδύνατον νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ οὕτω πως διαμειβομένη—ὥφειλεν ἀναποφεύκτως νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἀκοῆς μου. Ἐὰν ἀπεναντίας κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἤθελον προτιμήσει νὰ μεινωσιν ἐντὸς τῆς αἰθούσης, τότε, κατὰ πάσαν πιθανότητα, ἡ δὲν θὰ ἤκουον τίποτε, ἢ θὰ ἤκουον ἐλάχιστα, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὸν πολὺ σοβαρότερον κίνδυνον, τοῦ νὰ κατέλθω τὴν κλίμακα καὶ νὰ σταθῶ παρὰ τὴν θύραν ὅπως ἀκροασθῶ.

Ἄν καὶ ἐνεκα τῆς ἀπέλπιδος ἡμῶν θέσεως, εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ προβῶ εἰς τὰ ἐσχάτα, ἤλπιζον καὶ κυχόμην θεομῶς νὰ διαφύγω τὴν δευτέραν περίπτωσιν. Ἐπὶ τέλος τὸ θάρρος μου ἦτο θάρρος γυναικίως, ἡσθάνομην δὲ αὐτὸ κλονιζόμενον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγω ἢ ἰδία, κτεροχομένη τὴν κλίμακα καὶ ἐν νυκτὶ τόσοσιν ζοφερᾷ νὰ ἐμπέσω εἰς τὰς χεῖρας τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ καὶ τοῦ κόμητος.

Εἰσῆλθον πάλιν ἀψοφητεῖ εἰς τὸν κοιτῶνά μου διὰ νὰ ἐπιχειρήσω κατὰ πρῶτον τὴν ἦττον κινδυνώδη ἀπόπειραν τῆς στέγης τοῦ ἐξώστου.

Πλήρης ἀλλαγὴ ἰματισμοῦ ἐπεβάλλετο

ἀπαραιτήτως διὰ πολλοὺς λόγους. Ἐξεδύθη ἐν πρώτοις τὸ μεταξίνον φόρεμά μου, διότι ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ὃν ἤθελον προξενήσαι, ἠδύνατο νὰ με προδώτῃ. Ἀπειλὸν κατόπιν ὄλας τὰς καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐσθῆτας, ὅσαι διὰ τοῦ χρώματος ἢ διὰ τοῦ ὄγκου τῶν ἡδύναντο νὰ ἐκθέσωσιν ἢ νὰ μοὶ παρεμβάλωσι προσκόμματα, τ' ἀντικατέστηκα δὲ διὰ μιᾶς ἐσθῆτος ἐκ μελαίνης φλανέλλας. Ἐρριψα ἐπὶ τῶν ὤμων μου τὴν οὐδοιορικήν μου σιτύραν, χρώματος ἀμαυροῦ, καὶ με τὴν κουκούλαν τῆς ἐσκέπασα τὴν κεφαλὴν μου. Τὴν ἐσπέραν, φέρουσα τὴν ἐνδυμασίαν τῆς συναναστραφῆς, κατεκλιμῆσαν ἄνω ὅσον τοῦλάχιστον τρεῖς ἄνδρες. Ἀλλ' ὅπως ἤμην νῦν ἐνδεδυμένη, με τὸ στενωὸς προσκολλώμενον ἐπὶ τοῦ σώματός μου ἐλαφρὸν καὶ λεπτότατον ἐκεῖνο φόρεμα, ἡδυνάμην νὰ εἰσχωρήσω εὐχερῶς καὶ εἰς τὰς στενοτάτας διόδους, κἀλλιον οἰουδὴποτε ἄνδρός. Ἦτο τοῦτο οὐσιωδέστατον, ἔνεκα τοῦ στενοτάτου χώρου, ὅστις ἀπέμενον ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ἐξώστου, μεταξύ τῶν ἀνθοδοχείων ἀφ' ἐνός καὶ τοῦ τοίχου καὶ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας ἀφ' ἐτέρου. Ἄν κατὰ τύχην ἀνέτρεπον ἀντικείμενόν τι, ἢ προὔξενον ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, τίς ἠδύναντο νὰ προῖδῃ τὰς ἐνδεχομένας συνεπειάς;

Ἐτοποθέτησα ἐν τάχει τὴν θήκην τῶν πυρῶν παρὰ τὸ κηρίον, καὶ σέβασα τὸ φῶς, ἀμέσως ἐπκνήθην, ἐκ τῆς ἀφῆς ὀδηγουμένη, εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐκλείσα καὶ αὐτοῦ τὴν θύραν διὰ τοῦ σύρτου, ὡς ἐπαρξά καὶ διὰ τὸν κοιτῶνά μου, καὶ κατερχομένη σιγᾷ σιγᾷ ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἐπάτησα ἐπὶ τῆς στέγης.

Ἄλλα δύο δωμάτια ἔκειντο εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἄκραν τῆς νεωστὶ προστεθείσης πτέρυγος, ἐν ἧ κατωκοῦμεν ὅλοι, ὧφειλον δὲ νὰ περάσω πρὸ πέντε παραθύρων, ποῖν φθάσω εἰς τὴν θέσιν, ἣν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ καταλάβω ἀκριβῶς ἀνωθεν τῆς βιβλιοθήκης. Τὸ πρῶτον παράθυρον ἦτο θαλάμου τινὸς προωρισμένου διὰ τοὺς ξενιζομένους, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀκατοικήτου τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἦσαν τῶν δωμάτων τῆς Λαύρας· τὸ τέταρτον ἦτο τοῦ δωματίου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, τὸ δὲ πέμπτον τοῦ τῆς κόμησσης. Τὰ ἄλλα, πρὸ τῶν ὁποίων δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ περάσω, ἀνῆκον εἰς τὸ καλλωπιστήριον τοῦ κόμητος, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ καὶ ἄλλου τινὸς θαλάμου, διὰ τοὺς ξενιζομένους, κενοῦ, ὡς καὶ ὁ πρῶτος. Κανείς θόρυβος δὲν ἐφάνε μέχρι τῆς ἀκοῆς μου καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ὅτε εὐρέθην ὀρθία ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ἐξώστου, με περιεκλυπτεν ἐντελῶς, ἐκτός εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εὐρίσκειτο ἀντικρὺ τὸ παράθυρον τῆς κυρίας Φόσκου. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἀνωθεν τῆς βιβλιοθήκης, ἐκεῖ, ὅπου ἐσκόπευον νὰ σταθῶ καὶ νὰ ἐνεδρεύσω, ἐπιπτεν ἀκτὶς φωτός. Ἡ κόμησση δὲν εἶχε κατακλιθῆ ἀκόμη.

Δὲν ἦτο κενὸς πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσω ὅτε ὧφειλον νὰ χρόνοτριβήσω. Ἀπεράσισα νὰ προχωρήσω, ἀψηφούσα πάντα κίνδυνον, πεποθῆναι ὅτι θ' ἀπέφευγα αὐτὸν,

χάρῃ εἰς τὴν φρόνησίν μου καὶ τὸν ζόφον τῆς νυκτός.

Χάρῃ τῆς Λαύρας! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὴν ποιούσα τὸ πρῶτον βῆμα ἐπὶ τῆς στέγης, σφίγγουσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν σιτύραν ἐπὶ τοῦ στήθους μου καὶ ψύουσα διὰ τῆς ἄλλης τὸν τοῖχον ὅπως ὀδηγῶμαι. Διότι ἔκρινα ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ προστριβῶμαι εἰς τὸν τοῖχον, παρὰ νὰ διατρέξω τὸν κίνδυνον νὰ προσκρούσω ἐπὶ τῶν τεθειμένων εἰς τὴν ἀντίθετον ἄκραν καὶ εἰς ὀλίγων δακτύλων ἀπόστασιν ἀνθοδοχείων. Διήλθον πρὸ τοῦ σκοτεινοῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου τῶν ξενιζομένων, δοκιμαζούσα διὰ τοῦ ποδὸς ἀνὰ πᾶν βῆμα τὴν στερεότητα τῆς μολυβδίνης ὑλης πρὶν ἀποθέσω ἐπ' αὐτῆς ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματός μου. Διήλθον πρὸ τοῦ ἐπίσης σκοτεινοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τῆς Λαύρας—εἶθε ὁ Θεὸς νὰ τὴν προστατεύσῃ καὶ ν' ἀγρυπνῇ ἐπ' αὐτῆς τὴν νύκτα ταύτην—κατόπιν δὲ πρὸ τοῦ σκοτεινοῦ παραθύρου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Αὐτόθι ἐσταμάτησα πρὸς στιγμὴν ἐγανυπέτησα στηριζομένη ἐπὶ τῶν χειρῶν, προστατευομένη δὲ ὑπὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνου τοῦ τοίχου, ὅπερ κατήρχετο ἀπὸ τοῦ γείσου τοῦ παραθύρου μέχρι τῆς στέγης τοῦ ἐξώστου, διωλιόθησα μέχρι τοῦ μέρους, ἔθθα ἤθελον νὰ φθάσω.

Ὅτε ἀπετόλμησα νὰ ἐγείρω τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, εἶδα ὅτι μόνον τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ μέρος ἦτο ἀνοικτὸν καὶ ὅτι ἦτο καταβιβασμένον τὸ παρὰ τὸ παράθυρον παραπέτασμα. Ἐνῶ παρετήρουν, ἡ σκιά τῆς κυρίας Φόσκου διήλθεν ὀπισθεν τοῦ φωτεινοῦ χώρου τοῦ παραπέτασματος· εἶτα εἶδα αὐτὴν ἐπανεληοῦσαν βραδέως κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Βεβαίως μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν με εἶχεν ἀκούσει, διότι ἄλλως ἢ σκιὰ θὰ ἐσταμάτα ὀπισθεν τοῦ παραπέτασματος καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ κυρία Φόσκου δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον καὶ νὰ κυττάξῃ ἔξω.

Ἐτοποθετήθη παρὰ τὸ δρύφακτον τοῦ ἐξώστου, ἀφοῦ ἐβεβιαζόμην πρῶτον, ψύουσα διὰ τῶν χειρῶν, περὶ τῶν θέσεων ἃς κατεῖχον τὰ ἀνθοδοχεῖα δεξιῶθεν καὶ ἀριστερῶθεν μου. Μεταξὺ τούτων ὑπῆρχε χώρος μόλις ἐπαρκῶν ὅπως καθήσω, ἀλλ' οὔτε μία σπιθαμὴ περισσώτερον. Τὸ εὐώδες φύλλωμα τοῦ δένδρουλλίου, ὅπερ εὐρίσκειτο πρὸς ἀριστεράν μου, ἐψαυσε τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ δρύφακτου.

Οἱ πρῶτοι κρότοι οἵτινες ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκοήν μου κάτωθεν ἦτο οἱ κρότοι τριῶν θυρῶν, αἵτινες ἀλληλοδιαδόχως ἠνοιχθήσαν ἢ ἐκλείσθησαν, — ἡ τελευταία εἰκαστά ἦτο ἡ πιθανώτερα. Ἦσαν ἀναμφιβόλως αἱ θύραι δι' ἃν ἡ βιβλιοθήκη συνεκοινῶνει μετὰ τὸν πρόδομον καὶ μετὰ τὰ ἐκτεθέντα δωμάτια, αὐτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ὁ κόμης ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξερευνήσῃ. Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ ἠδυνήθη νὰ διακρίνω, ἦτο πάλιν εἰς σπιθῆρ, ὅστις ἐκκινήσας ἐκ τοῦ ἐξώστου, ἤρχετο διευθυνόμενος πρὸς τὸ παράθυρον, οὐ ἀνωθεν εὐρίσκουμην αὐτόθι ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπέ-

στρεφεν εἰς τὸ σημεῖον ὁπόθεν ἐξεκίνησεν.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν ἀνησυχίαν σου! . . . δὲν σκοπεύεις λοιπὸν νὰ ἔλθῃς νὰ καθήσῃς; εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ φωνὴ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ὑποκάτωθέν μου.

— Οὐφ, τί ζέστη! εἶπεν ὁ κόμης ἐκφερῶν ἐπίπονον στεναγμὸν.

Μετὰ τὴν ἐπιφώνησιν ταύτην ἐπηκολούθησεν ὁ μεταλλικὸς κρότος, ὃν προὔξενον τὰ ἐδώλια, συρόμενα ἐπὶ τοῦ πλινθοστρώτου ἐδάφους τοῦ ἐξώστου. Ὁ κρότος οὗτος, ὅστις ἠψόφανε τὴν καρδίαν μου, μὲ βεβαίον ὅτι, ὡς συνήθως, ἦτο μαζεύοντο νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ παράθυρον. Ἡ τύχη ἔως τότε μοὶ ἐδείκνυτο εὐνοϊκῆ. Τὸ ὠρολόγιον τοῦ πύργου ἐσήμαινε τὸ μεσονύκτιον παρὰ τέταρτον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆλθοντο εἰς τὰς ἔθρας τῶν οἱ δύο συνδιαλεγόμενοι. Ἦκουσα ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου προερχόμενον χάσμασμα τῆς κυρίας Φόσκου καὶ εἶδα τὴν σκιάν τῆς διαγραφομένην ἐκ νέου εἰς τὸν φωτεινὸν χώρον τοῦ διαφανοῦς παραπέτασματος.

Ἐν τούτοις ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κόμης ἤρχαντο συνδιαλεγόμενοι, ταπεινοῦντες ἐκάστοτε πλέον τὸν συνήθως τὴν φωνήν, χωρὶς ὅμως νὰ ὀμιλοῦν ὅλας διόλου ταπεινοφῶνως. Τὸ ἀλλόκοτον τῆς κινδυνώδους θέσεώς μου καὶ ὁ φόβος, ὃν ἀκουσίως μοὶ ἐνέπνεε τὸ φωτισμένον παράθυρον τῆς κυρίας Φόσκου, συνέτειναν ὥστε νὰ μοὶ ἀποβῇ κατ' ἀρχὰς δύσκολον — ἀδύνατον κἀλλιον εἶπεν — νὰ διατηρήσω ἀμείωτον τὴν ἀταραξίαν τοῦ πνεύματός μου καὶ νὰ προσηλώσω ὅλην τὴν προσοχήν μου εἰς τὴν γινομένην κάτωθέν μου συνδιάλεξιν. Ἐπὶ τινα λεπτὰ μόνον τὰ κυριώτερα ἠδυνήθη ν' ἀκούσω ἤκουσα τὸν κόμητα λέγοντα ὅτι τὸ μόνον φωτισμένον παράθυρον ἦτο τὸ τῆς συζύγου του, ὅτι ἠρῆσεν ἐπιμελῶς ὅλον τὸ ἰσόγειον, ὅτι ἠδύναντο ἐπαμένως ἀφόβως νὰ ἀνακοινώσασιν πρὸς ἀλλήλους ὅσα εἶχον νὰ εἰπωσιν. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ παρεπονθήθη ἐλέγχων σφοδρῶς τὸν φίλον του, ὅτι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἠψόφανε τὰς ἐπιθυμίας του καὶ παρημέλησε τὰ συμφέροντά του. Ὁ κόμης ἐδικαιολογήθη ὡς πρὸς τοῦτο λέγων ὅτι ἐνοχλήσεις τινὲς καὶ ἀνησυχίαι, ὑφ' ἃν κατελήθη, ἀπερρόφησαν ὀλόκληρον τὴν προσοχήν του καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους προκειμένου περὶ ἐξηγήσεως, οἷα ἡ ἰδική του, δὲν ὑπῆρχε καταλληλοτέρα στιγμή ἐκείνης, καθ' ἣν ἦσαν βέβαιοι ὅτι οὐδεὶς θὰ ἤρχετο νὰ τοὺς διακόψῃ ἢ νὰ τοὺς κατασκοπεύσῃ.

— Αἱ ὑποθέσεις μας, Πέρσιβαλ, ἔλεγε, διέρχονται κατ' αὐτὰς κρίσιν πολὺ σοβαρὰν καὶ ἀνὸφειλωμεν νὰ λάβωμεν ὀριστικὴν τινα ἀπόφασιν, πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσωμεν εἰς τὴν νυκτερινὴν μας αὐτὴν συνδιάσκεψιν.

Ἡ φράσις αὕτη τοῦ κόμητος ἦν ἡ πρώτη, ἣν ἠδυνήθη ν' ἀκούσω κατὰ λέξιν εὐκρινῶς ὡς τὴν ἐπρόφερον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης, ἐξαιρέσει μικρῶν τινῶν χασμάτων καὶ παροδικῆς διακοπῆς, ἡ προσοχή μου συνεκεντρώθη ἐπὶ τοῦ πλήρους ἐνδιαφέροντος ἐκεῖνου διαλόγου, ὃν

παρηκολούθησα, χωρίς να χάσω λέξιν.

— Περί κρίσεως λέγεις; . . . εἶπεν ὁ σὶρ Πέριβαλ. Ἡ κρίσις εἶναι πολὺ χειρότερα ἀπ' ὅσον φαντάζεσαι· σὲ διαβεβαίω ἐγώ!

— Τὸ ὑπέθεσα, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ κόμης, ἐκ τῆς διαγωγῆς σου πρὸ τινῶν ἡμερῶν. Ἄλλ' ἄς μὴ σπεύδωμεν. Ἄς ἴδωμεν ἂν εἶμαι καλῶς πληροφορημένος ὡς πρὸς τὸ παρελθόν, πρὶν ἀποφασίσωμέν τι περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Ἄφησε πρῶτον νὰ φέρω νερὸν καὶ βράνδου... καὶ προετοιμάσεις ὁ ἴδιος τὸ γρηγόριον.

— Εὐχαριστῶ, Πέριβαλ· θέλω ὀλίγον νερὸν κρῦον... φέρε καὶ ἓν κοχλιάριον καὶ τὴν σακχαροθήκην. Νερὸν μὲ σάκχαριν, φίλε μου! . . . τίποτε ἄλλο δὲν θὰ πάρω.

— Νερὸν μὲ σάκχαριν εἰς τὴν ἡλικίαν σου! . . . Σὲ παρακαλῶ νὰ κατασκευάσης ὁ ἴδιος αὐτὸ τὸ ποτὸν τῶν νοσοκομείων. . . Ὅλοι σεῖς οἱ ξένοι εἰσθε τὸ ἴδιον.

— Καὶ τώρα, Πέριβαλ, ἀκουσε. Θὰ σοῦ ἐκθέσω σαφῶς τὴν θέσιν σου ὅποιαν τὴν βλέπω ἐγώ, θὰ μοι εἶπης δὲ κατόπιν ἂν πλανῶμαι ἢ ὄχι. Καὶ σὺ κ' ἐγώ ἐπιστρέψαμεν ἐκ τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης εἰς τὸν πύργον τοῦτον ἐν οἰκονομικῇ καταστάσει τὰ μέγιστα δυσχερεῖ.

— Ἄς τὸ εἰπῶμεν καθαρὰ καὶ συντόμως. Ἐγὼ εἶχον ἀνάγκην μερικῶν χιλιάδων λιρῶν καὶ σὺ μικρῶν ἑκατοντάδων, ἄνευ τῶν χρημάτων αὐτῶν θὰ ἐκινδυνεύομεν ἀμφοτέροι νὰ εὐρεθῶμεν εἰς πολὺ κακὴν θέσιν. . . Αὐτὴ εἶνε ἡ κατάσταση. . . Κύτταξε τώρα νὰ κάμης ὅ,τι δύνασαι! . . . Ἐμπρός, μὲ θάρρος!

— Λοιπὸν, Πέριβαλ, διὰ νὰ ὁμιλήσω κ' ἐγώ τὴν καθαρὰν καὶ σαφῆ γλῶσσάν σου, σοῦ λέγω ὅτι εἶχες ἀνάγκην σὺ μερικῶν ἑκατοντάδων ἢ ὀλίγων στερλινῶν καὶ ἐγὼ μερικῶν ἑκατοντάδων· ὁ μόνος δὲ τρόπος, ὅπως προμηθευθῶμεν αὐτά, ἦτο νὰ δανεισθῆς τῇ βοήθειᾳ τῆς συζύγου σου τὸ ἀναγκαῖον εἰς σὲ ποσόν, σὺν τῷ μικρῷ πλεονάσματι, τῷ ἀπαιτούμενῳ διὰ τὰς μικρὰς μου ἀνάγκας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου μας, ὅτε ἐπιστρέφομεν εἰς Ἀγγλίαν, τί σοῦ ἔλεγα ἐγὼ περὶ τῆς συζύγου σου; καὶ τί σοῦ ἐπανέλαβα ἅμα ἐφθάσαμεν, ὅτε εἶδα ὀφθαλμοφανῶς τί εἶδος γυνῆ ἦτο ἡ δεσποινὶς Χαλκομβ;

— Τί εἰςέρω ἐγώ! . . . Κατὰ τὸ σὺνηθές, ὑποθέτω, δὲν θὰ φεισθῆς λόγων καὶ θ' ἀρχίσῃς πάλιν νὰ μοῦ ἐκσπενδονίζῃς κατὰ δωδεκάδας τοὺς ὀρισμοὺς καὶ τὰ ἀποφθέγματα σου.

— Σοῦ ἔλεγα τὰ ἐξῆς: «Ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιδειξιότης, φιλικατέ μου φίλε, ἐφεῦρε μέγχι τοῦδε μόνον δύο μέσα, δι' ὧν ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ κυβερνᾷ τὴν γυναῖκα. Τὸ πρῶτον εἶναι νὰ τιθασεύσῃ αὐτὴν διὰ τῆς βίας—μέθοδος ἦν γενικῶς παραδέχεται ἡ βανασότης τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, ὅπερ ὁμῶς ἀποτροπιάζονται αἱ εὐγενεῖς καὶ καλῶς ἀνατεθραμμέναι τάξεις, αἱ προϊστάμεναι ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τὸ ἕτερον μέσον, ὅπερ ἀπαιτεῖ περισσώτερον χρόνον, περισσοτέρας συνθήκας, ἀλλ' οὐτινος ἢ ἐπιτυχία εἶναι ἐπίσης βεβαία, συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ ἀποδέχεται τίς ποτὲ

πρόκλησιν, προερχομένην ἐκ τῆς γυναικός, ἣν προτίθεται τις νὰ δαμάσῃ. Ἡ μέθοδος ἐπιτυχάνει μὲ τὰ ζῶα, μὲ τὰ παιδία καὶ μὲ τὰς γυναῖκας, αἱ ὅσσαι εἶνε πικρὰ ἐφθρα. Ἡ ἀτάραχος ἀποφασιστικότης εἶνε ἡ μόνη ιδιότης, ἥτις δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ ζῶα, εἰς τὰ παιδία, εἰς τὰς γυναῖκας. Ἄν κατορθώσωσι νὰ διασειώσωσι, νὰ διαταράξωσι τὴν ιδιότητα ταύτην τοῦ κυβερνῶντος αὐτὰς, ἐπὶ τέλους ἡ νίκη ἀποκλίνει ὑπὲρ αὐτῶν. Ἄν δὲν τὸ κατορθώσωσι τότε ὑπερικήσῃ ὁ κυβερνῶν». Καὶ προσέθετον: «Ἐνθυμήθητι αὐτὴν τὴν ἀπλουστάτην ἀλήθειαν ὅταν θὰ λάβῃς ἀνάγκην τῆς συζύγου σου διὰ νὰ προμηθευθῆς χρήματα! . . .» Καὶ προσέθετο κατόπιν: «Ἐνθυμήθητι αὐτὰ ἔτι μᾶλλον, ὅταν θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς συζύγου σου, ὅταν θὰ εὐρεθῆς ἀπέναντι τῆς δεσποινίδος Χαλκομβ». Τὸ ἐνθυμήθης; Ὅχι, οὐτε μίαν φοράν καθ' ὅλας τὰς περιπλοκάς, αἵτινες ἐπῆλθον καὶ σ' ἐστενοχώρησαν. Ὅσακις ἡ σύζυγός σου καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς σοῦ ἔρριψαν κατὰ πρόσωπον τὸ χειρόκιον, ἀμέσως ἐκυψες καὶ τὸ ἔλαβες. Ἡ ἡλίθιος δυσαρρέσκεία σου ἠμπόδισε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐγγράφου, ἔκαμε νὰ διακινδυνεύσῃ ἡ ὑπόθεσις τοῦ δανείου καὶ παρεκίνησε τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ νὰ γράψῃ τὴν πρῶτην πρὸς τὸν δικηγόρον ἐπιστολήν.

— Τὴν πρῶτην; . . . μήπως ἔγραψε καὶ ἄλλας;

— Ναί, γὰρ μάλιστα.

— Μία ἔδρα ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ἐξώστου· ἐπέσε θυρυθωδῶς, ὡς νὰ ἐρεῖφθη χαμαὶ διὰ βιαιῶν κτυπήματος ποδός.

Ἦτο εὐτύχημα δι' ἐμὲ ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ κόμητος ἐξήγειρε τὸσον τὴν ὄργην τοῦ σὶρ Πέριβαλ. Μανθάνουσα τὸσον ἀπροσδοκῆτως ὅτι καὶ ἄλλο ἀκόμη μυστικόν μου εἶχεν ἀνακαλυφθῆ, ἐσκίσησα τὸσον σφοδρῶς, ὥστε τὸ σιδηροῦν δρύφακτον ἐρ' οὐ ἐστηρίζομεν· σείσθην ἀνέδωκεν ἡ γῆρὸν ἀναπαλμόν. Μὲ εἶχε παρακολουθήσει ἄρα γε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου; ἢ ἐκ μόνης τῆς ἀπαντήσεώς μου εἶπε: δὲν εἶχα καμμίαν ἐπιστολήν νὰ ῥίψω εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον; συνέπερανεν ὅτι ἐνεχείρισα εἰς τὴν Φανὴν τὰς ἐπιστολάς, ἃς εἶχα γράψῃ; Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑπαθέσει ταύτῃ, πῶς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ αὐτὸς τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν, ἃς ἐγὼ ἰδιοχείρως ἔδωκα πρὸς τὴν θαλαμηπόλον καὶ ἃς εἶδον ἰδίαις ὄμμασιν ἐκείνην νὰ τὰς κρύψῃ εἰς τὸν κόλπον τῆς;

— Εὐχαρίστησε τὴν καλὴν σου τύχην, ἔλεγεν ὁ κόμης ὅτε ἐκ νέου ἠδυνήθη νὰ ἀκούσω τοὺς λόγους σου· εὐχαρίστησέ τὴν, διότι εὐρίσκομαι πλησίον σου καὶ ἐξουδετερώω ἐγὼ τὰ κακά, ἃπερ ἐκάστοτε πράττεις. Εὐχαρίστησε τὴν καλὴν σου τύχην διότι εὐρέθη ἐγὼ παρὼν καὶ εἶπα ὅχι, ὅτε ἤθελες καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ διαπραξῇς τὴν ἀφροσύνην νὰ θέσῃς εἰς περιορισμὸν τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ, ὅπως διέπραξες τὴν ἀνοησίαν νὰ περιορίσῃς τὴν σύζυγόν σου! Ποῦ εἶχες λοιπὸν τὰ μάτια σου; Ποῖος δύναται νὰ παρατηρήσῃ τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ, χωρὶς νὰ μαντεύσῃ ὅτι

αὐτὴ ἔχει ὅλην τὴν ἀγχνιοῖαν καὶ τὴν διαρατικότητα ἀνδρός. Ἄν εἶχα φιλὴν μίαν τιαυτὴν γυναῖκα, θὰ ἠψήφουν ὅλον τὸν κόσμον. Τώρα ὅτε αὐτὴ εἶνε ἐχθρὰ μου μὲ ὅσον πνεῦμα καὶ πείραν καὶ ἂν ἔχω, ἐγὼ ὅστις σοὶ ὀμιλῶ, ἐγὼ ὁ Φόσκος, ὁ πονηρότερος καὶ αὐτὸς τοῦ διαβόλου, ὡς χιλιάκις μοι εἶπες, βρῖνω μὲ ἀκραν προφύλαξιν. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐξοχὸν πλάσμα, ὅπερ στηρίζεται στερεῶς ἐπάνω εἰς τὴν δύναμιν τῆς φιλοστοργίας καὶ τοῦ θάρρους τῆς, ὅπερ ἐγείρεται πάντοτε ὡς σκόπελος μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο καὶ τῆς ἀτυχούς ἐκείνης ξανθῆς καὶ λεπτοφυοῦς νεάνιδος, ἥτις ἔχει σὲ ὡς σύζυγον, αὐτὴν τὴν γενναίαν γυναῖκα — πῶς εἰς ὑγείαν τῆς τὸ σακχαρομένου αὐτὸ νερόν! — τὴν ὅποιαν θαυμάζω ἐξ ὅλης ψυχῆς, σὺ καὶ ἀγωνίζομαι κατ' αὐτῆς πρὸς τὸ συμφέρον σου καὶ τὸ ἰδικόν μου, αὐτὴν θέλεις νὰ στενοχωρήσῃς καὶ νὰ τὴν ἀποκλείσῃς, ὡς νὰ μὴ ἦτο αὐτὴ ἡ εὐφροστάτη καὶ θαρραλεωτάτη τῶν γυναικῶν; Πέριβαλ, ἡ διαγωγή σου ἤξιζε νὰ μὴ ἐπιτύχῃ καὶ διὰ τοῦτο ἀπέτυχεν!

— Σιωπῇ ἐπηκολούθησε μετὰ τοῦτο. Ἀντιγράφω πιστῶς τοὺς περὶ ἐμοῦ λόγους τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, διότι θέλω νὰ τοὺς ἐνθυμοῦμαι εὐκρινῶς. Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω ἐπὶ τέλους εἰς ἐξήγησιν μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ τῷ ῥίψω κατὰ πρόσωπον ὅλας αὐτὰς τὰς λέξεις ὅσας εἶπε μίαν πρὸς μίαν. Ὁ σὶρ Πέριβαλ πρῶτος διέκοψε τὴν αἰγὴν.

— Ναί, ναί; ἔλεγε μετὰ δυστροπίας, ἔλεγέ με, προκαλεῖ με ὅσον θέλεις! Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ μόνης τῆς δυσκολίας τῆς ἐξευρέσεως τῶν χρημάτων. Καὶ σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἀπεφάσιζες νὰ καταφύγῃς εἰς σοβαρόν τι μέτρον κατὰ τῆς γυναικός ἐκείνης ἀνεγνώριζες ὅσα γνωρίζω ἐγώ.

— Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα θὰ ἐξετάσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἄλλην δυσκολίαν, ἀπήντησεν ὁ κόμης. Ἡμπορεῖς σὺ, Πέριβαλ, νὰ ἐμπλέκησαι ὅσον θέλεις εἰς μελάδες; δὲν θὰ κατορθώσῃς ποτὲ νὰ μὲ σύρῃς κ' ἐμὲ εἰς τοὺς ἰδικούς σου μελάδες. Ἄς κανονίσωμεν πρῶτον τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων. Κατενίκησα ἄραγε τὴν ἐπιμονὴν σου; Σαὶ ἀπέδειξα ἔπαρκῶς ὅτι ἡ τραχύτης σου δὲν σὲ ἀφίνει νὰ ἐξέλθῃς νικητῆς ἢ καλλίον — διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἀγγλικὴν σαφήνειαν καὶ εὐλογημένην, ἥτις τὸσον ὡς φαίνεται σ' εὐχαριστεῖ, — εἶνε ἀνάγκη νὰ σ' ἐλέγξω αὐστηρότερον;

— Ἄ! ἄφρσέ τα αὐτά! . . . Εὐκόλον εἶνε εἰς καθένα νὰ μὲ ἐπιπλήττῃ; δὲν εἶνε ὁμῶς εὐκόλον νὰ εἴπῃ τί εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ τὸ προτιμότερον νὰ πράξωμεν.

— Οὕτω νομίζεις; . . . Λοιπὸν χωρὶς νὰ μακρηγορήσω περισσώτερον, ἰδοὺ τί πρέπει νὰ γείνη. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς ὅλας διόλου τὴν διεύθυνσιν τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃς εἰς χεῖράς μου εἰς τὸ ἐξῆς. Ὅμιλῶ πρὸς Ἀγγλον, δηλαδή πρὸς ἀνθρώπον πρακτικόν. Λοιπὸν τί λέγεις, πρακτικὸς ἀνθρώπε;

— Τί προτείνεις ἂν πράγματι καταλί-
πω εἰς σέ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὑποθέσεως;

— Ἀπάντησέ μου πρότερον. Τὴν ἀφί-
νεις τὴν ὑπόθεσιν εἰς χεῖράς μου;

— Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι τὴν ἀφίνω.
Ἦστερα;

— Διὰ νὰ ἀρχίσωμεν, Πέριβαλ, ἄφησε
νὰ σοὶ ἀποστεινῶ μερικὰς ἐρωτήσεις. Ἔχω
ἀκύρη ἀνάγκη νὰ διέλθῃ ἐν διάστημα
χρόνου ἕως νὰ παρουσιασθῶσιν αἱ περι-
στάσεις, αἵτινες θὰ μὲ ὀδηγήσωσιν εἰς
τὸν δρόμον μου, ἀνάγκη δὲ πᾶσα νὰ μάθω
δι' ὄλων τῶν δυνατῶν μέσων, ὁποῖου εἴ-
δους αὐταὶ ἔσονται. Δὲν ἔχομεν καιρὸν
νὰ χάνωμεν σοὶ τὸ εἶπα ἤδη ὅτι ἡ δεσποί-
νις Χάλκουβ ἔγραψε σήμερον δευτέραν φο-
ρὰν πρὸς τὸν δικηγόρον τῆς οἰκογενείας.

— Πῶς τὸ ἀνεκάλυψες; . . . Καὶ τί ἔγραψεν;

— Ἄν σοῦ τὸ διηγήσομαι, Πέριβαλ,
πάλλιν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον θὰ εὐρισκό-
μεθα. Φθάνει νὰ σοῦ εἶπω ὅτι τὸ δικτυόν
μας ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη
ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ ὄλων τῶν ἀνήσυχιων
καὶ δυσαρρεσκειῶν, ὧν ἕνεκα ἀπέφυγον σήμε-
ρον νὰ ἐνδῶσω εἰς τὰς προσκλήσεις σου. . .

Ἄς ἀνεκεραλακτώσωμεν νῦν τὰς ὑποθέσεις
σου. . . ἔχομεν πολὺν καιρὸν νὰ συνωμιλήσω-
μεν μαζί. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν ὡς δά-
νειον μὲ τοιοῦτον τόκον ὑπέρογκον, ὥστε
ἀνατριχιάζω ἀναλογιζόμενος αὐτόν. Ὅταν
λήξωσι τὰ συναλλάγματα δὲν ὑπάρχει τῇ
ἀληθείᾳ εἰς τὸν κόσμον ἄλλο μέσον πρὸς
πληρωμὴν εἰμὴ ἢ συγκατάθεσις τῆς συ-
ζύγου σου;

— Κανὲν ἄλλο.

— Πῶς! δὲν ἔχεις χρήματα εἰς καμ-
μίαν τράπεζαν.

— Ὀλίγας ἑκατοντάδας λιρῶν μόνον,
ἐνῶ μοῦ χρειάζονται χιλιάδες.

— Δὲν ἔχεις καμμίαν ἐγγύησιν ἀξιο-
χρεῶν διὰ νὰ ἠμπορέσης νὰ δανεισθῆς;

— Καμμίαν.

— Τί ἔλαβες λοιπὸν ἐκ τῆς συζύγου
σου μέχρι σήμερον;

— Τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τοῦ εἰσοδήμα-
τος τῶν εἰκοσакισχιλίων ἐκείνων λιρῶν
τὸ ὁποῖον μόλις ἔπαρκει διὰ τὰ καθημε-
ρινὰ ἔξοδα.

— Καὶ τί περιμένεις ἐκ τῆς συζύγου σου;

— Τριῶν χιλιάδων λιρῶν στεργιῶν
εἰσοδήματα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ τῆς.

— Καλὴ περιουσία, Πέριβαλ! Καὶ τί εἴ-
δους ἀνθρώπους εἶνε αὐτοὶ ὁ θεὸς; Εἶνε γέρον;

— Ὅχι· οὔτε γέρον εἶνε οὔτε νέος.

— Εἶνε κανένας ἀνθρώπος ὁποῦ ἀγαπᾷ
νὰ καλοπερνᾷ; Εἶνε νυμφευμένος; Ἀγ-
καλὰ ὄχι· ἡ σύζυγός μου μοὶ εἶπεν ὅτι εἶνε
ἄγαμος.

— Ὅχι βέβαια· αὐτὸ ἐννοεῖται, ἂν ἦτο
νυμφευμένος καὶ εἶχεν υἱόν, ἡ κυρία Κλάυδ
δὲν θὰ ἦτο ἡ πλησιεστέρη κληρονόμος τῆς
περιουσίας. Ἐν συντόμῳ ἰδοὺ ὁποῖός τις
εἶνε ὁ θεὸς· εἰς ἐγώιστής πλήρης μονο-
μανιῶν, πάντοτε φλυαρῶν, ἀποβλακῶνων
φορτικῶς πάντας τοὺς πλησιάζοντας αὐ-
τὸν διὰ τῶν αἰώνιων παραπόνων του περὶ
τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς υἱείας του.

— Οἱ τοιοῦτου χαρακτήρος ἀνθρώποι,
Πέριβαλ, εἶνε μακρόβιοι, οὐχὶ σπανίως

δέ, καὶ πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν ἄλ-
λων, τοῖς ἐρχεται ἀπροσδοκῆτως ἡ ὀ-
ρεξίς νὰ νυμφευθῶσι. Δὲν θὰ ἠγόραζα οὔτε
ἀντὶ πέντε λεπτῶν τὴν ἐκ τοῦ μέρους
τούτου πιθανότητα τῆς κληρονομίας τοῦ
ἐκ τρισχιλίων λιρῶν εἰσοδήματος. Δὲν
ὑπάρχει ἄλλο τι δυνάμενον νὰ προέλθῃ
εἰς σέ ἐκ μέρους τῆς συζύγου σου;

— Τίποτε.

— Ἀπολύτως τίποτε;

— Ἀπολύτως, ἐκτὸς ἐν περιπτώσει
θανάτου αὐτῆς.

— ὦ, ὦ! . . . ἐν τοιαύτῃ μόνον περι-
πτώσει! . . .

Νέξ σιγῇ ἐπηκολούθησεν. Ὁ κόμης
κατήλθεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου εἰς τὸ ἀμ-
μῶδες ἔδαφος τῆς παρὰ τὴν ἐξωτερικὴν
πύλην δενδροστοιχίας. Ἐνόησα τὴν κί-
νησιν ταύτην ἐκ τῆς φωνῆς του. Τὸν ἤ-
κουσα λέγοντα:

— Ἐπι τέλους βρέχει!

Καὶ ἔβρεχε τῶ ὄντι. Ἡ κατάσταση
τοῦ μανδύου μου ἐμαρτύρει ὅτι ἡ βροχὴ
κατέπιπτεν ἑλαφρὰ πρὸ πολλῆς ὥρας.

Ὁ κόμης ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ἐξώστην.
Ἦκουσα τὴν ἔδραν του τοῖζουσαν ὡς ἐ-
καθέσθη ἐπ' αὐτῆς.

— Λοιπὸν, Πέριβαλ, ἔλεγεν ἐν περι-
πτώσει καθ' ἣν ἡ κυρία Κλάυδ ἀποθάνῃ,
τί δικαιοῦσαι νὰ λάβῃς;

— Ἐὰν δὲν ἀφήσῃ τέκνα. . .

— Τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπίθανον.

— Τὸ ὁποῖον εἶνε πιθανώτατον ἀπε-
ναντίας! . . . Τὸ ὁποῖον εἶνε βέβαιον μάλις.

— Ἀληθῶς;

— Τότε λοιπὸν δικαιοῦμαι νὰ λάβω
τὰς εἰκοσакισχιλίας λίρας.

— Πληρωτέξ τοῖς μετρητοῖς;

— Πληρωτέξ τοῖς μετρητοῖς.

Ἐσίγησεν καὶ πάλιν. Καθ' ἣν στιγμήν
ὁ διάλογος αὐτῶν ἔπαυεν, ἡ σκιὰ τῆς κυ-
ρίας Φόσκου διεγράφη ἐκ νέου ἀμαυρὰ
ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος! Πλὴν τὴν φο-
ρὰν ταύτην, ἀντὶ νὰ διέλθῃ μόνον πρὸ τοῦ
παραθύρου, ἔμεινεν ἀκίνητος παρ' αὐτὸ
ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Εἶδα τοὺς δακτύλους
τῆς λαμβάνοντας τὴν ἄκραν τοῦ παρα-
πετάσματος καὶ ἀνεγείροντος αὐτό. Ἡ
ὠχρὰ αὐτῆς μορφή ἐφάνη ὀπισθεν τῶν ὑ-
άλων, ἐστραμμένη πρὸς τὸ μέρος, ἐθα-
ναισκόμην. Περιετυλιγμένη ἀπὸ κεφα-
λῆς μέχρι ποδῶν ἐντὸς τῆς μελανῆς σι-
σύρας μου, προσεῖχον νὰ μὴ κάμω οὐδὲ
τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Ἡ βροχὴ, ἥτις τα-
χέως διεπέρα τὰ ἐνδύματά μου, ἐπλημ-
μύρει ἤδη τὸ ἔδαφος, τὸ καθίστα σκο-
τεινόν, εἰς τρόπον ὥστε τίποτε δὲν ἠδύ-
νατό τις νὰ διακρίνῃ ἐπ' αὐτοῦ. Τὴν ἤ-
κουσα λέγουσαν: «Ἐξακολουθεῖ νὰ βρέ-
χῃ!» Ἐπειτα ἄφησε τὸ παραπέτασμα νὰ
πέσῃ, καὶ τότε ἀνέπνευσα ἐλευθέρως.

Ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθει κάτω· ὁ
ἀρχίσας αὐτὴν νῦν ἦτο ὁ κόμης.

— Πέριβαλ! ἔλεγεν ὁ κόμης, αἰσθά-
νεσαι ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σύζυγόν σου;

— Φόσκέ, ἡ ἐρώτησίς σου εἶνε ὀλίγον
τι ἀπλοϊκὴ!

— Εἶμαι ἀνθρώπος ἀπλοϊκὸς καὶ ἐπα-
ναλαμβάνω τὴν ἐρώτησίν μου.

— Διατί μὲ κυττάζεις κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον;

— Ἄ! . . . δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μοὶ ἀπ-
αντήσης; ἔστο. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ σύζυ-
γός σου ἀποθνήσκει πρὶν παρελθῆ τὸ θέρος.

— Φόσκέ! ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν
ὀμιλίαν.

— Ἡ σύζυγός σου λοιπὸν ἀποθνήσκει. . .

— Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν,
σοὶ ἐπαναλαμβάνω!

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κερδίζεις εἴ-
κοσι χιλιάδας λίρας στεργιῶν καὶ χάνεις. . .

— Χάνω τὴν πιθανότητα τοῦ εἰσοδή-
ματος τῶν τριῶν χιλιάδων λιρῶν.

— Ἐπιθανότητα πάρα πολὺ ἀπομειω-
κρυσμένην. . . Πέριβαλ! . . . πιθανότητα πολὺ
ἀμφίβολον. Καὶ τὴν ἀνάγκη τῶν χρη-
μάτων τὴν ἔχεις τώρα. Τὸ κέρδος εἶνε ἀ-
σφαλές· ἡ ζημία εἶνε λίαν ἀμφίβολος.

— Περισσότερον ὀμειεῖς χάριν τοῦ ἰ-
δικοῦ σοῦ συμφέροντος παρὰ χάριν τοῦ
ἰδικοῦ μου. Μέρος τῶν χρημάτων, ὧν ἔχω
ἀνάγκη, ἐδανείσθημεν διὰ λογαριασμόν
σου. Ὡς πρὸς τὸ κέρδος δέ, ἂν διὰ τοῦ
θανάτου τῆς συζύγου μου εἰσέλθωσιν εἰς
τὸ βαλάντιόν μου εἴκοσι χιλιάδες λιρῶν,
θὰ εἰσέλθωσιν ἐπίσης εἰς τὸ ἰδικόν σου
ἄλλαι δέκα χιλιάδες. Καθὼς φαίνεται,
προσποιεῖσαι ὅτι λησμονεῖς τὸ πρὸς τὴν
κυρίαν Φόσκου κληροδοτήμα. Ἐλα, ἔλα! . .
Μὴ μὲ κυττάζεις τοιοῦτοτρόπως! Δὲν
μοῦ ἀρέσει αὐτό. Μὰ τὴν πίστιν μου, μὲ
τὰ βλέμματά σου καὶ μὲ τὰς ἐρωτήσεις
σου κάμνεις ν' ἀνατριχιάζῃ τὸ δέμα μου.

— Τὸ δέμα; . . . μήπως εἰς τὴν ἀγ-
γλικὴν γλῶσσαν ἡ λέξις *δέμα* ἰσοδυνα-
μεῖ μὲ τὴν λέξιν συνειδήσις; Ὀμιλῶ περὶ
τοῦ θανάτου τῆς συζύγου σου, ὡς θὰ ὀ-
μιλοῦν περὶ παντός ἄλλου ἐνδεχομένου
γεγονότος. Καὶ διατί ὄχι; . . . Οἱ ἀξιο-
τιμοὶ νομικοὶ, οἵτινες συντάσσουσι τὰ
συμβόλαιά σας καὶ τὰς διαθήκας σας, ἀ-
ποβλέπουσι καὶ πραγματεύονται ἀπτόη-
τοι περὶ τοῦ θανάτου ἀτόμων ὑγιεστάτων.

Ἄρα γε καὶ αὐτοὶ ἐπίσης οἱ νομικοὶ κά-
μνουν τὸ δέμα σου ν' ἀνατριχιάζῃ; Ἄν
ὄχι, τότε διατί οἱ λόγοί μου νὰ σοῦ προ-
ξενούν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα; Σκοπός μου
καὶ καθήκόν μου εἶνε ἀπόψε νὰ διευκρι-
νήσω τὰ τῆς θέσεώς σου καὶ νὰ μὴ ἀφήσω
νὰ παρεισφρήσῃ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη παρεξή-
γησις. Ἰδοὺ δὲ ὅτι ἐπέτυχον τὸν σκοπὸν
μου. Ἡ θέσις σου εἶνε ἡ ἐξῆς: ἂν ἡ σύ-
ζυγός σου ζήσῃ, θὰ πληρώσῃς τὰ συναλ-
λάγματα, χάρις εἰς τὴν υπογραφήν, ἣν
θὰ θέσῃ κάτωθεν τῆς περγαμηνῆς· ἂν ἀ-
ποθάνῃ, θὰ πληρώσῃς χάρις εἰς τὸν θά-
νατόν της.

Ἐνῶ ὀμιλεῖ, τὸ φῶς ἐβέβηθη εἰς τὸν
θάλαμον τῆς κυρίας Φόσκου, ὅλον δὲ τὸ
πρῶτον πάτωμα τοῦ πύργου ἀπέμεινε βε-
θυθισμένον εἰς τὸ σκοπός.

— Λόγια! . . . Λόγια καὶ τίποτε ἄλλο εἶ-
πε δυσθύμως ὁ σὶρ Πέριβαλ. Ἄν σὲ ἤκουε
κανεὶς νὰ ὀμιλῆς, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ υπο-
γραφή τῆς συζύγου μου εἶνε ἐξησφαλισμέ-
νη πλέον.

— 'Ενεπιστεύθης τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἐμέ, ἐγὼ δὲ ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου περισσώτερον ἀπὸ δύο μῆνας ὅπως τὴν φέρω εἰς πέρας, ἀπῆντησεν ὁ κόμης. Τώρα, ἂν ἀγχαπῆς, ἄς μὴ κάμνωμεν πλέον λόγον περὶ τούτου· ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς λήξεως τῶν συναλλαγμάτων, θὰ ἰδῆς ὁ ἰδίως καὶ θὰ πεισθῆς ἂν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποκαλεῖς λόγια, ἤξιζαν τίποτε ἢ ὄχι. Καὶ τώρα, Πέρισιβαλ, ἀφοῦ δι' ἀπόψε ἐτελειώσαμεν πάντα ὅσα εἶχομεν νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς δυσκολίας τῆς ἐξευρέσεως τῶν χρημάτων, ἰδοὺ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀκούσω, ἐὰν ἔχῃς νὰ μοῦ ζητήσης καμμίαν συμβουλήν, ὡς πρὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην δυσχέρειαν, ἣτις ἐπῆλθε τόσον ἀσχημα νὰ ἐπυζήσῃ τὰς στενοχωρίας μας. Τόσον σὲ μετέβλεν αὐτὴ ἡ τελευταία — καὶ εἶνε ἀνάγκη δυστυχῶς νὰ τὸ εἶπω, ἐπὶ τὸ χειρότερον — ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας σὲ ἀνγκυλωρίζω. 'Ομιλεῖ λοιπόν, φίλε μου, καὶ συγχώρησέ με, ἐὰν προσβάλλω τὰς ἀνδρῆς ἐθνικὰς ὁρέξεις σου, προστοιμάζων καὶ δευτερον ποτήριον σακχαρωμένου ὕδατος.

— Νὰ ὀμιλήσω... νὰ ὀμιλήσω!... εὐκολον εἶνε νὰ τὸ λέγῃ κανεὶς! ἀπῆντησεν ὁ σὶρ Πέρισιβαλ με τόνον φωνῆς πολὺ ἀθροφρονέστερον καὶ ἡρεμώτερον ἐκείνου, ὃν μετεχειρίζετο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συνδιαλέξεως, ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐκολον νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ.

— Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω; εἶπε πραπειστικῶς ὁ κόμης. Εἶνε ἀνάγκη τάχα ν' ἀποκαλέσωμεν διὰ τινος κυρίου ὀνόματος τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην δυσκολίαν, ἣτις σ' ἐμποδίζει; 'Ἐστὼ λοιπόν ὑπόθεσε ὅτι τὴν ἀποκαλοῦμεν "Ἀνκν Κλδερικ.

— 'Ἀκουσε, Φόσκε! γνωρίζομεθα πρὸ πολλοῦ καιροῦ· ἂν με ἐβοήθησες κάποτε, ὅπως τώρα, νὰ ἐξέλθω ἐκ δυσχεροῦς θέσεως, εἰς ἣν εὐρέθην μίαν ἢ δύο φορές, καὶ ἐγὼ εἰς ἀντάλλαγμα ἔπραξα τὸ κατὰ δύναμιν ὅπως σοι φανῶ χρήσιμος τοῦλάχιστον χρηματικῶς. Ἀμφοτέρωθεν λοιπὸν ἐγένοντο ὅλαί αἱ μεταξὺ φίλων δυναταὶ θυσίαι, ἀλλ' ὅπως ἦτο φυσικόν, ἀμφοτέρω εἶχομεν καὶ τὰ μυστικά μας, τὰ ὁποῖα ἀπεκρύπτομεν ἀπ' ἀλλήλων δὲν εἶνε ἀληθές;

— Δηλαδή, Πέρισιβαλ, εἶχες σὺ ἐν μυστικόν, ὅπερ ἔκρυπτε; ἀπ' ἐμοῦ. Ὑπάρχει εἰς τὰ περιγῶρα ταῦτα, ἄτινα προστατεύει τὸ οἰκόσημόν σου τοῦ Μπλακ-ουάτερ Πάρκ εἰς σκελετὸς ἀκριτόμυθος, ὅστις τελευταίως ἀπεκαλύφθη καὶ εἰς ἄλλα άτομα, ἐκτός σου.

— 'Ἐστὼ! ὑπόθεσε ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. 'Αφοῦ αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει καθόλου, ἠδύνασο κάλλιστα, φρονῶ, νὰ μὴ δεικνύης τόσην περὶ τούτου περιεργίαν.

— Φαίνομαι ἀληθῶς πολὺ περιεργός;

— Βεβαίωτατα δεικνύσαι τοιοῦτος.

— Διάβολε, διάβολε! τότε τὸ πρόσωπόν μου μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν. Πόσαι καλαὶ ἔμφυτοι ιδιότητες ἀπαιτοῦνται νὰ ἐνυπαρχῶσιν εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἀνθρώπου φθάσαντος εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ὅπως τὸ πρόσωπόν σου μὴ ἀπολέσῃ ἀκόμη τὴν ἔξιν τοῦ προδίδειν τὸν λογισμὸν σου!...

'Ἐλα, Κλάυδ! ἄς εἴμεθα εἰλικρινεῖς πρὸς

ἀλλήλους. Τὸ μυστικόν, ὅπερ ἐτήρεις ἀποκρυφὸν πρὸς ἐμέ, μοὶ ἀπεκαλύφθη μόνον του, δὲν τὸ ἀνεζήτησα ἐγὼ. 'Ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι εἶμαι περιεργός. Ζητεῖς ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς φιλίας μας νὰ σεβασθῶ τὸ μυστικόν σου καὶ νὰ τὸ ἀφήσω διὰ παντός ὑπὸ τὴν ἰδικὴν σου αὐστηρὰν φύλαξιν;

— Ναὶ! αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ παρὰ σοῦ.

— Τότε ἡ περιεργία μου ἐτελειώσεν. 'Ἰδοὺ ἐσβέσθη, ἐσβέσθη ὅλως διόλου ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης.

— Αὐτὴ εἶνε τῶ ὄντι ἡ πρόθεσίς σου;

— Διὰ τί τάχα ἀμφιβάλεις;

— 'Ἐχω πείραν, Φόσκε, τῆς ἰδιότητός σου ἐκείνης, ἣν ἀποκαλεῖς ἀκριβείαν περὶ τὰς ὑποθέσεις, καὶ δὲν εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος ὅτι δὲν θὰ κατορθώσης ἐπὶ τέλους νὰ μοῦ ἀποσπάσης, χωρὶς νὰ θέλω, τοὺς λόγους ἀπὸ τὸ στόμα.

Μία ἔδρα ἔτριζεν αἴφνης ὑπ' ἐμέ· καὶ ἠσθάνθην σειομένην ἀπὸ κορυφῆς· μέχρι τῆς βόσκως τὴν στήλην, ἣτις ὑπεβάσταζε τὴν ἐλαφρὰν στέγην. Ὁ κόμης ἀγανακτήσας εἶχεν ἐγεροθῆ καὶ ὤθησε βικίως διὰ τῆς χειρὸς τὴν στήλην.

— Πέρισιβαλ, Πέρισιβαλ! ἀνεκράζε μετὰ φωνῆς ὀργίλης, καὶ λέγεις ὅτι μὲ γνωρίζεις; Ἡ μικρὰ πείρα καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ χαρρακτῆρός μου σπουδὴ δὲν σὲ ἐδίδαξαν νὰ μὲ ἐκτιμᾷς καλλίτερον; Εἶμαι ἀνθρώπος τοῦ παλαιοῦ συστήματος καὶ θὰ ἤμην ἰκανὸς νὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἡ πλέον παράφορος ἀρετὴ ὑπαγορεύει... ἐὰν μοὶ παρουσιάζετο εὐνοϊκὴ εὐκαιρία, 'Ἀλλὰ τὸ αἰώνιον δυστύχημα τῆς ζωῆς μου εἶνε ὅτι μέχρι τοῦδε σπανιώτατα ἡ ταιχυτὴ εὐκαιρία μοὶ παρουσιάσθη. Ὁ τρόπος, καθ' ὃν αἰσθάνομαι ἐγὼ καὶ ἐννοῶ τὴν φιλίαν, φθάνει μέχρι τῶν ὀρίων τοῦ ὕψηλαῦ. Καὶ μήπως εἶνε σφάλμα μου ἐὰν τὸ μυστικόν σου μοὶ ἀπεκαλύφθῃ; πρὸς τίνα σκοπὸν σοὶ ἀμολόγουν πρὸ ὀλίγου τὴν περιεργίαν μου; 'Ω; τί ἐπιπόλαιος Ἄγγλος εἶσαι! τὸ ἔπραττον διὰ νὰ ἐπαυξήσω τὸ ὑπέμου κράτος μου. Δύναμαι ὁπότεν θελήσω νὰ ποσάσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον φυλάττεις τόσον καλά· δύναμαι, καὶ τὸ γνωρίζεις!... Ἄλλὰ σὺ ἐπεκαλέσθης τὴν φιλίαν μου καὶ τὰ καθήκοντα τῆς φιλίας εἶνε δι' ἐμὲ ἰσχυρά. Κύταζε! καταπατῶ τὴν περιεργίαν μου, ἣτις τόσον μὲ ταπεινώνει ἀπέναντί σου. Τὸ ὕψος τῶν αἰσθημάτων μου μὲ καθιστᾷ πολλῶ ὑπέρτερον αὐτῆς. Ἀγνώρισέ τα, Πέρισιβαλ, καὶ προσπάθησε νὰ τὰ μιμηθῆς... Δός μου τὴν χεῖρά σου!... ἄς συμφιλιωθῶμεν!... Σὲ συγχωρῶ!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἐκρίνετο ἐκλείπουσα, καθὼς προσέφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἐκλείπουσα ὡς νὰ κατεπνίγετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ τῶν δακρύων.

[Ἐπταὶ συνέχεται].

— 'Ἀνγκυλωρίζω, ὅτι συνεννοήθη μετὰ τῆς ἀγχιθῆς μητρὸς μου, Δικατερίνης τῶν

Μεδίκων, ἵνα ἐκδιώξωμεν τῆς Γαλλίας τὸν γαμβρὸν μου βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ἀφοῦ κατεστρέψαμεν πάντας τοὺς φίλους του, καὶ τὴν ἀδελφὴν μου Μαργάρω, ἀφοῦ κατεστρέψαμεν πάντας τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς καὶ εἰλικρινῶς μετανοῶ.

— 'Α! ληστὰ, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς με συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Μεγαλειότατε, ἄς μὴ ὑβρίζωμεν τὸν Κύριον, προσπαθοῦντες νὰ ποκρύψωμεν ὅ,τι γινώσκει ἐπίσης ὡς ἡμεῖς καλῶς.

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς πολιτικῆς, εἶπεν ἡ φωνή.

— 'Α! ἰδοὺ μας, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικὼ με κλυθμηρὰν φωνήν. Πρόκειται, λοιπόν, περὶ τῶν ἠθῶν μου;

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ἡ φωνή.

— Εἶνε ἀληθές, Θεέ μου! ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικὼ, ὀμιλῶν πάντοτε ἀντὶ τοῦ βασιλέως, ὅτι εἶμαι λίαν θηλυπρεπής, ὀκνηρὸς, κλυθκός, οὐτιδανὸς καὶ ὑποκριτής.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ἡ φωνὴ μετὰ φθόγγου ὡσεὶ ὑποχθονίου.

— Μετεχειρίσθη κακῶς τὰς γυναῖκας καὶ ἰδίως τὴν ἰδικὴν μου, τὴν ἀγίαν.

— 'Ἐκαστος ὀφείλει νὰ γαπᾷ τὴν σύζυγόν του ὡς ἐαυτὸν καὶ νὰ προτιμᾷ αὐτὴν παντός ἐτέρου ἀντικειμένου, εἶπεν ὀργίλη ἡ φωνή.

— 'Α! ἀνεφώνησε μετ' ἀπέλιπδος φωνῆς ὁ Σχικὼ, τότε ἠμάρτησα μεγάλως.

— Ναὶ, διὰ τοῦ παραδείγματός σου, παρέσυρες καὶ ἄλλους εἰς τὴν ἀμαρτίαν.

— Εἶνε ἀληθές, ἀληθέστατον.

— Παρ' ὀλίγον ν' ἀπολέσῃς τὸν ἀτυχῆ Σκιν - Λύκ.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ Σχικὼ, εἶθε βέβαιος, Θεέ μου, ὅτι δὲν ἀπώλεσα αὐτὸν ἐντελῶς;

— Ναὶ! δύναται ὅμως νὰ συμβῆ, ἐὰν μὴ ἀποστείλῃς αὐτὸν πρὸς τὴν οἰκογένειάν του, ἐντὸς τῆς αὔριον τὸ βραδύτερον.

— 'Α! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικὼ πρὸς τὸν βασιλέα, ἡ φωνὴ μοὶ φάνεται φιλικῶς διαθεθεμένη πρὸς τὸν οἶκον Κοσέ.

— Καὶ ἐὰν δὲν ὀνομάσῃς αὐτὸν δούκα καὶ τὴν σύζυγόν του δούκισσαν, ἐξηκολούθησεν ἡ φωνή, ὡς ἀποζημιώσιν διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς ἐκ τῶν προτέρων χηρείας των.

— Ἐὰν ὅμως δὲν ὑπακούσω; εἶπεν ὁ Σχικὼ μετὰ φωνῆς, προδιδούσης τὴν ὑπόνοιαν ἀντιστάσεως.

— Ἐὰν δὲν ὑπακούσῃς, ἐπανελάθεν ἡ φωνή, γενομένη φοβερῶς βραβεῖα, θὰ βράζῃς αἰώνως εἰς τὸν μέγαν λέβητα, ὅπου, ἐν τῶ μεταξὺ, βράζουσιν ὁ Σαρδανάπυλος, ὁ Ναβουχοδονόσωρ καὶ ὁ στρατάρχης δὲ 'Ρέτις.

Ὁ 'Ερρίκος ἐστέναξε, διότι, εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς ἀπειλῆς ταύτης, ὁ φόβος κατελάμβανεν αὐτὸν σφοδρότερον.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σχικὼ, παρατηρεῖς, 'Ερρίκε, πόσον ὁ οὐρανὸς διαφέρεται ὑπὲρ τοῦ κυρίου δὲ Σκιν - Λύκ; Ὁ ἄελεγέτις, ὁ διάβολος νὰ μὲ πᾶρη, ὅτι ἔχει τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

Ὁ 'Ερρίκος ὅμως δὲν ἤκουε τοὺς ἀστεῖ!

σμούς· τοῦ Σχικῶ ἤ, ἐὰν τοὺς ἤκουεν, οὐ-
τοι δὲν ἠδύναντο νὰ καθησυχάσωσιν αὐτόν.

— Ἀπωλέσθην, ἔλεγεν ἐκτός ἑαυτοῦ, ἀπωλέσθην! Ἡ ἐξ ὕψους αὕτη φωνὴ θὰ μὲ θανάτωσιν.

— Φωνὴ ἐξ ὕψους! ἐπανελάβεν ὁ Σχι-
κῶ. Ἄ! αὐτὴν τὴν φωνὴν πλανᾷσαι. Φωνὴ ἐκ πλαγίου τὸ πολὺ, ἔπρεπε νὰ εἴπῃς.

— Πῶς! φωνὴ ἐκ πλαγίου; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἄ! ναι, δὲν ἀκούεις, λοιπόν, τέ-
κνον μου, ὅτι ἡ φωνὴ προέρχεται ἐξ ἐκει-
νου τοῦ τοίχου; Ἑρρίκε, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς
κατοικεῖ εἰς τὸ Λουῆρον. Κατὰ πᾶσαν πι-
θανότητα, ὡς ὁ Κάρολος Ε', διέρχεται διὰ
τῆς Γαλλίας, ὅπως κατέλθῃ εἰς τὸν ἄδην.

— Ἀθλιε! βλάσφημε.

— Εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐσέ, Ἑρρίκε.
Σοὶ ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι εἶσαι πολὺ ψυχρὸς
ἐνώπιον τοσαύτης τιμῆς. Πῶς! ὁ ἀγαθὸς
Θεὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ Λουῆρον, τὸν χω-
ρίζει ἀπὸ σέ λεπτός τοίχος καὶ δὲν ὑπά-
γεις νὰ ἐπισκεφθῇς αὐτόν; Ἐλα, ἔλα, Βα-
λοῶ, ἡ συμπεριφορὰ σου εἶνε ἀνάρμοστος,
δὲν εἶναι ἀβρα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τεμάχιον ζύλου
ἐν τῇ ἐστία ἀνήφθη καὶ ἐφώτισε τὸ πρόσω-
πον τοῦ Σχικῶ, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζε το-
σαύτην φαιδρότητα καὶ εἰρωνείαν, ὥστε ὁ
βασιλεὺς ἐξέπλάγη.

— Καὶ πῶς! εἶπε, τολμᾷς νὰ ἐμπαιζῇς!
τολμᾷς...

— Βεβαίως τολμῶ, εἶπεν ὁ Σχικῶ, καὶ
σὺ ὁ ἴδιος θὰ τολμήσῃς μετ' ὀλίγον, ἄλ-
λως θὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος. Σκέφθητι,
λοιπόν, τέκνον μου, καὶ πράξον ὅτι σὲ
λέγω.

— Νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω...

— Ἐάν, τῶ ὄντι, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἦναι
εἰς τὸ πλαγιὸν δωμάτιον.

— Ἄλλ' ἐάν ἡ φωνὴ λαλήσῃ ἐκ νέου;

— Μήπως δὲν εἶμαι ἐγώ, ἐν' ἀπαντή-
σω; Μάλιστα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξῆκολου-
θῶ νὰ ὀμιλῶ ἐν ὀνόματι σου, διότι οὕ-
τως ἡ φωνὴ θὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶσαι σὺ,
διότι ἡ θεία φωνὴ εἶναι πολὺ εὐπιστος καὶ
καθόλου δὲν γνωρίζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς.
Τί περίεργον! ὀγκανίζω πρὸ ἐνός τετάρ-
του τῆς ὥρας καὶ ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισεν.
Αὐτὸ εἶναι ταπεινωτικὸν διὰ τὸν παντε-
πότην.

Ὁ Ἑρρίκος συνωφρῶθη, διότι ὁ Σχικῶ
εἶχεν εἶπει αὐτῶ τόσα πράγματα, ὥστε ἡ
ἀπίστευτος εὐπιστία του ἐκλονίσθη.

— Νομίζω, ὅτι ἔχεις δίκαιον, Σχικῶ,
καὶ μοὶ ἔρχεται ἐπιθυμία...

— Λοιπόν, ὑπάγε! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὠ-
θήσας αὐτόν.

Ὁ Ἑρρίκος ἠνέφξεν ἀθουρῶως τὴν θύ-
ραν τοῦ διαδρόμου, ὅστις ἦγε πρὸς τὸ γει-
τονικὸν δωμάτιον, τὸν ἀρχαῖον θάλαμον
τῆς τροφῆς τοῦ Καρόλου Θ', ἐν ᾧ νῦν ἔ-
μενεν ὁ Σαὶν - Λύκ. Μόλις δ' εἶχε βαδίσει
τέσσαρα βήματα, ἤκουσε τὴν φωνὴν δι-
πλασιάζουσαν τὰς ἐπιπλήξεις, ἐνῶ ὁ Σχικῶ
ἀπεκρίνετο δι' ἐκφράσεων μετανάιας.

— Ναι, ἔλεγεν ἡ φωνὴ, εἶσαι ἀστατος
ὡς γυνή, μαλακὸς ὡς συβαρίτης καὶ διε-
φθαρμένος ὡς ἐθνικός.

— Μήπως πταίω ἐγώ, ἔλεγεν ὁ Σχικῶ,
κλαυθμηρίζων, Ὑψιστε Θεέ! ἀφοῦ ἐπλα-
σες τὸ δέμα μου τόσον ἀβρόν, τὰς χεῖράς
μου τόσον λευκάς, τὴν ῥίνα τόσον λεπτὴν
καὶ τὸ πνεῦμα τόσον εὐμετάβολον! Ἄλλὰ
τετέλεσται, Θεέ μου! Ἀπὸ τῆς σήμερον
θὰ φέρω μόνον ὑποκάμισα ἐκ χονδρῶ ὑ-
φάσματος, θὰ βυθισθῶ ἐν τῇ κόπρῳ, ὡς ὁ
Ἰώβ, καὶ θὰ τρώγω κόπρον ἀγελάδος, ὡς
ὁ Ἰεζεκιήλ.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἑρρίκος προὔχωρει ἐν
τῶ διαδρόμῳ, παρατηρῶν μετ' ἐκπλήξεως,
ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο τοῦ κοιτῶνός
του, ἡ φωνὴ τοῦ Σχικῶ ἤλαττοῦτο, ἐνῶ
ἡ φωνὴ τοῦ μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγομένου
ἐνισχύετο, φαίνουμένη, ὅτι τῶ ὄντι ἐξήρ-
χετο τοῦ θαλάμου τοῦ Σαὶν - Λύκ.

Ὁ Ἑρρίκος ἐμελλε νὰ κρούσῃ τὴν θύ-
ραν τούτου, ὅτε διέκρινεν ἀκτίνα φωτός,
ἐξερχομένην διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ.

Προσκολήσας, λοιπόν, τὸν ὀφθαλμὸν
του εἰς τὴν ὀπὴν ταύτην, παρετήρησεν ἐν-
τός τοῦ θαλάμου.

Αἴφνης ὁ Ἑρρίκος, ὠχρότατος πρότε-
ρον, ἐγένετο καταπόρφυρος, ἐγερούεις δ' ἔ-
τριψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἵνα διακρίνῃ
σαφέστερον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ
ὅτι ἔβλεπε.

— Διάβολε! ἐπιθύρῃσεν, εἶναι δυνατὸν
νὰ ἐτόλμησαν νὰ μ' ἐμπαιξῶσι τοιοῦτοτρό-
πως;

Ἴδου δὲ τί ἔβλεπε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ
κλειθροῦ:

Ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ θαλάμου, ὁ Σαὶν -
Λύκ, περιβεβλημένος ἐσώβρακον ἐκ μετα-
ξης καὶ κοιτωνίτην, ἐφώναζεν ἐντός μακροῦ
κωνικοῦ σωλῆνος τὰς ἀπειλητικὰς λέξεις,
ἃς ὁ βασιλεὺς ἐξελάμβανεν ὡς τὸν θεῖον
λόγον· πλησίον δ' αὐτοῦ καὶ στηριζομένη
ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἴστατο, ἐν λευκῇ καὶ
λεπτῇ περιβολῇ, νεκρὰ γυνή, ἥτις, ἀρπά-
ζουσα ἐκ διαλειμμάτων τὸν σωλῆνα ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Σαὶν - Λύκ, ἐφώναζεν ἐν
αὐτῶ, καθιστῶσα βαρεῖαν τὴν φωνὴν τῆς,
πᾶν ὅτι ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν τῆς. Ἐκά-
στην διὰ τοῦ σωλῆνος ἀπειλὴν διεδέχοντο
γέλωτες παραφόρου φαιδρότητος, διότι
ἤκουετο ὁ Σχικῶ κλαυθμηρίζων καὶ παρα-
πονούμενος, τὸν ὁποῖον ἐξελάμβανον ἀντι-
τοῦ βασιλέως, διότι ἀπαρμιλλῶς ἐμιμῆτο
αὐτόν.

— Ἡ Ἰωάννα δὲ Κοσὲ εἰς τὸν θάλαμον
τοῦ Σαὶν - Λύκ, μίᾳ ὀπῇ εἰς τὸν τοῖχον,
τοιοῦτος πρὸς με ἐμπαιγμός! ἐπιθύρῃσεν
ὑποκῶπως ὁ Ἑρρίκος. ὦ! οἱ ἀθλιεῖ! θὰ
μοὶ τὸ πληρώσωσιν ἀκριβῶ!

Ἐπὶ τῶ ἀκούσματι δὲ φράσεως ὕβρι-
στικωτέρας τῶν προηγουμένων, ἀπαγγελ-
θείσης ὑπὸ τῆς κυρίας Σαὶν - Λύκ, ὁ Ἑρ-
ρίκος, ὀπισθοδρομήσας καθ' ἐν βῆμα, διὰ
λακτίσματος ἰσχυροτάτου δι' ἓνα θηλυ-
πρεπῆ, ἠνέφξε τὴν θύραν, τῆς ὁποίας οἱ
στρόφιγγες σχεδὸν ἀπεσπάρθησαν καὶ τὸ
κλειθρον κατέπεσεν.

Ἡ Ἰωάννα ἠμίγυμος καὶ ἀφείσα τρο-
μερὰν κραυγὴν, ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν παρα-
πετασμάτων, διὰ τῶν ὁποίων περιτυλίχθη.

Ὁ Σαὶν - Λύκ, κρατῶν εἰσέτι τὸν σω-
λῆνα καὶ ὠχρὸς ἐκ τοῦ τρόμου, ἐγονυπέ-

τησεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὠχραῦ ἐκ
τῆς ὀργῆς.

— Ἄ! ἐκραυγάζεν ὁ Σχικῶ ἐκ τοῦ
βάθους τοῦ βασιλικῆς κοιτῶνος, ἄ! εὐ-
σπλαγχνίαν! ἐπικαλοῦμαι τὴν παρθένον
Μαρίαν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους... λιπο-
θυμῶ, ἀποθνήσκω.

— Ἄλλ' ἐν τῷ γειτονικῷ θαλάμῳ, οὐ-
δὲν τῶν προσώπων τῆς κωμικῆς σκηνῆς,
ἦν ἀρηγῆθημεν, εἶχεν εἰσέτι λάθει τὴν
δύναμιν νὰ λαλήσῃ, διότι τόσον ταχέως
ἡ σκηνὴ εἶχε μεταβληθῆ εἰς τραγικὴν.

Ὁ Ἑρρίκος διέκοψε τὴν σιγὴν, διὰ μίᾳς
λέξεως, καὶ τὴν ἀκίνησαν δι' ἐνὸς νεύματος.

— Ἐξέλθετε, εἶπε, προτεινῶν τὴν
χεῖρα.

Ἐνδούς δ' εἰς τὴν ὀρμὴν ὀργῆς ἀνα-
ξίας βασιλέως, ἤσπασε τὸν σωλῆνα ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Σαὶν - Λύκ καὶ ὕψωσεν
αὐτόν, ὅπως τὸν κτυπήσῃ. Ἄλλὰ τότε
καὶ ὁ Σαὶν - Λύκ ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εἰμὶ εὐγενῆς
καὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κτυπή-
σητε εἰμὴ εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἑρρίκος ἀπέρριψε βιαίως τὸν σω-
λῆνα. Ἐλαβε δέ τις αὐτόν, ἦτοι ὁ Σχι-
κῶ, ὅστις, ἀκούσας τὸν θόρυβον τῆς θραυ-
σθείσης θύρας καὶ κρίνας ὅτι ἡ παρουσία
μεσάζοντος δὲν ἦτο περιττή, προσέδραμε
παραχρῆμα.

Ἀφείς τὸν Ἑρρίκον καὶ τὸν Σαὶν - Λύκ
νὰ ἐξομαλύνωσι τὴν διαφορὰν τῶν ὡς ἠ-
δύνατο, ἔσπευσε πρὸς τὸ παραπέτασμα,
ὀπισθεν τοῦ ὁποῖου ἐμάντευσεν, ὅτι ὑπα-
κρύπτετό τις, καὶ ἀπέσυρε, φρικώσας, τὴν
ἀτυχῆ γυναικῆ.

— Καλέ! καλέ! ὁ Ἄδᾶμ καὶ ἡ Εὐὰ
μετὰ τὸ ἀμάρτημα! Καὶ ἀποπέμψεις αὐ-
τούς, Ἑρρίκε;

— Ναι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Τότε περίμενε, θὰ γίνω ὁ ἐξολο-
θρευτὴς ἄγγελος.

Παρεμβὰς δὲ μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ
τοῦ Σαὶν - Λύκ, προσέειπε τὸν σωλῆνα ὡς
πυρίνην ῥομφαίαν, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς
τῶν δύο ἐνόχων καὶ εἶπεν:

— Οὗτος εἶναι ὁ παράδεισός μου, τὸν
ὁποῖον ἀπωλέσατε διὰ τῆς παρακοῆς σας.
Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ εἰσέλθητε ἐντός αὐτοῦ.

Εἶτα, κλινὰς πρὸς τὸ αὖς τοῦ Σαὶν-
Λύκ, ὅστις περιεπτύσσετο τὴν σύζυγόν
του, ἵνα, ἐν ἀνάγκῃ, προστατεύσῃ αὐτὴν
κατὰ τῆς ὀργῆς τοῦ βασιλέως:

— Ἐάν ἔχητε κλίον ἵππον, εἶπε, σκά-
σατέ τον, ἀλλ' ἀπομακρυνθήτε εἰκοσι λεύ-
γας μέτρι τῆς αὐρίων.

[Ἐπειτα συνέχεια]

Δμλ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

Α

Οὐδεὶς ἰππότης ἦτο οὔτε εὐμορφότε-
ρος, οὔτε γενναϊότερος, οὔτε πλουσιώτε-
ρος, οὔτε ἀγαθότερος τοῦ Ὀλάφ. Κατα-
γόμενος ἐξ οἰκογενεαῖς ἐπιφανοῦς, εἶχε
πάσας τὰς ἀρετὰς, ἐξ ὧν πᾶσα χαρὰ,

εἶχε πλοῦτον ἀμύθητον, ἐξ οὗ πᾶσα ἡδονὴ καὶ ἀπόλαυσις. Πάντες τον ἐφοβούντο, τὸν ἐτίμων, τὸν ἠγάπων, οἱ δὲ ἰσχυρότατοί τον ἐφθόνουν. Οὐδενὸς ἐστερεῖτο ὁ Ὀλάφ, διότι καὶ αὐτὴ ἡ νεότης, ὁ ἀπαράμιλλος οὗτος θησαυρός, ὁ φρουρός καὶ κύριος πάντων τῶν ἄλλων θησαυρῶν, θησαυρός διαρρέων καθ' ὅσον συνάγεται, ἔστεφε τὸ μέτωπον τοῦ Ὀλάφ διὰ τοῦ πολυτίμου ἄμα καὶ ἐφημέρου στέμματός του. Ὁ Ὀλάφ ἦτο εἰκοσιν ἐτῶν!..

Διατί λοιπὸν ἐφάνετο τοσοῦτο σύννους, διατί ἐφάνετο πάντοτε ὡς ἀναζητῶν τι; Αἱ εὐμορφόταται, αἱ εὐγενέσταται, αἱ φρονιμώταται νεάνιδες, εἶχον ζητήσῃ τὴν χεῖρά του. Ἄλλ' αὐτὸς ἀπέριψεν ἀγερώχως πάσας αὐτῶν τὰς προτάσεις, τὰς εἶπ' ἐκ συμφέροντος εἶτε καὶ ἐξ εὐλικρινείας γινομένης, λέγων ὅτι δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ στήσῃ τὴν φωλεάν του.

Λαοὶ προσήνεγκον αὐτῷ τὴν βασιλείαν. Ἄλλ' αὐτὸς πρατιμῶν τοῦ σκήπτρου τὸν πύργου του τὸν παλαιὸν καὶ τὰ πυκνὰ καὶ ἀπέραντα δάση, ἀπέριπτε τὴν τιμὴν ταύτην.

Τί λοιπὸν ἐζήτη; τί ἤθελε; τί προσεδόκα;

Ὁ Ὀλάφ ἐθήρευε, διότι ἦτο ζωηρός, ἠλίευσε διότι ἦτο μελαγχολικός, ἀνεγίνωσκε διότι ἦτο φιλομαθέστατος, πωθῶν νὰ μάθῃ τὰς αἰτίας τῶν πραγμάτων, προσήνεχε διότι ἦτο πιστοπατος εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων του, εὐηργέτει διότι ἦτο φύσει ἀγαθός, ἦτο ἀπλομαχος διότι ἦτο εὐγενής.

Τὸν δ' ἐκ τῶν ἀσχολιῶν του τούτων ὑπολειπόμενον χρόνον ἔδαπανα περιπλανῶν ἀσμένως τὴν διάνοιάν του πρὸς τὸ ἄπειρον διάστημα.

B.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ὀλάφ ἐγερεθεὶς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐξῆλθε τοῦ πύργου του καὶ ἀνελθὼν ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς βράχου του, ἵνα παρασταθῇ κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς φύσεως, τὴν τοσοῦτον θαυμασίαν. Ἐν τῷ σκίῳφωτι δὲ ὅπερ εἶνε ταυτοχρόνως ὁ πέπλος τῆς κατακλινομένης Νυκτὸς καὶ τῆς ἐμφανιζομένης Ἡοῦς, ὁ Ὀλάφ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε διαγραφομένην ἀορίστως πῶς μορφήν γυναικείαν. Παρρηθεῖ προσεκτικώτερον προσπαθῶν νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἠπατάτο ἄραγε; Ἐβλεπεν ὄνειρον, ἔχων ἀνοικτούς ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς του. . .

Αἴφνης φωνὴ γλυκυτάτη ἐκάλεσεν αὐτόν:

— Ὀλάφ!!! Ὀλάφ!! Ὀλάφ! ἔλεγεν ἡ φωνὴ βαθμηδὸν καταστελλομένη.

Ὁ Ὀλάφ, ὡς γνωστόν, ἦτο γενναῖος καὶ αἱ τρικυμῖαι τῆς φύσεως, αἱ ὄργανα τῶν ἀνθρώπων, αἱ μανίαι τῶν θηρίων οὐδέποτε τον ἐφοβίσαν, καὶ ὅμως ἡ γλυκεῖα ἐκείνη καὶ μελωδικὴ φωνή, ἡ προφέρουσα τὸ ὄνομα του, τὸν ἐπάγωσε μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς του.

— Ὀλάφ!!! Ὀλάφ!! Ὀλάφ! ἐπανέλαβεν ἡ φωνὴ γινομένη ἐμμελεστέρᾳ καὶ ἐπαγωγότερᾳ. . .

Ὁ Ὀλάφ ἠσθάνθη ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις του. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ γῆ ὑπεχώρει ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἡ μᾶλλον ὅτι τὸ σῶμά του ἵπτατο ὑπεράνω τῶν ὑψίστων κορυφῶν ἐν ταῖς ῥοδιζούσας νεφέλαις, ὑφ' ὧν σκιαζόμενος ὁ ἥλιος παρεσκευάζετο εἰς τὴν γονιμοποιὸν αὐτοῦ πορείαν.

— Ὀλάφ! Ὀλάφ!! Ὀλάφ!!! εἶπεν ἐκ τρίτου ἡ φωνὴ ἀτόμος ὀλίγον καὶ ἐπιτακτικῆ. Σὺ εἶσαι αὐτοῦ, γόνε πᾶν Ὀλάφ; Γυνὴ εἶσαι; Φοβεῖσαι;

— Ἐγὼ εἶμαι! ἀπεκρίθη ὁ νέος, προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν λόγων τῆς φωνῆς, καὶ δὲν φοβούμαι. Τίς εἶσαι σὺ, ὁ κρυπτόμενος ἐν τῇ νεφέλῃ; Τί με θέλεις; καὶ τίني δικαίωματι ἔρχεσαι καὶ ταράτεις τὴν ἡσυχίαν μου;

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πνεύματα ἐνεπιστεύθησαν τὴν τύχην σου. Ἐγὼ δὲν κρύπτομαι ἄλλὰ σὺ δὲν με βλέπεις. Ἐρχομαι πρὸς σε, διότι με προσκαλεῖς ἐν ἀγνοίᾳ σου. Δὲν θέλω νὰ ταράξω τὴν ἡσυχίαν σου, ἀλλὰ κατὰ καθήκον ἔρχομαι νὰ σ' ἐρωτήσω τίνος ἕνεκα εἶσαι σύννους καὶ περίλυπος.

— Κατὰ καθήκον, εἶπες;

— Ναί, κατὰ καθήκον. Διότι σήμερον εἶνε ἡ μόνη ἡμέρα, καθ' ἣν μοι εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἀποκαλυφθῶ πρὸς σέ. Σήμερον θὰ σημάνη ἡ τελευταία ὥρα τῶν εἰκοσίων σου ἐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ σ' ὀμιλήσω. Πρὸ εικοσαετίας, ἀκριβῶς ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, σὲ εἶδον κατὰ πρῶτον, γεννώμενον. Μετὰ εικοσαετίαν θὰ σ' ἐπανίδω, καὶ ἡ συνέντευξις μας ἐκείνη θὰ εἶνε ἡ ὑστάτη καὶ κρίσιμος. Τώρα ὀλίγας μόνον στιγμὰς θὰ μείνω πλησίον σου σπεύσαν λοιπὸν νὰ μοι εἴπῃς τί θέλεις.

Ἡ Μοῖρα, διότι Μοῖρα ἦτο ἡ καλοῦσα, ἐξηκολούθει μένουσα ἐν τῇ σκιά. Ἐὰν δὲ ὁ Ὀλάφ ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ, θὰ κατενόει τὴν παντοδυναμίαν τῆς προστάτιδος του διότι αὐτὴ εἶχε προστάξῃ τὸν ἥλιον νὰ σταθῇ, ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν ἀστρῶν ὑπήκουσεν ἀγογγύστως.

Γ'

Μετ' ὀλίγων στιγμῶν σιωπῆν ἡ Μοῖρα ἠρώτησε τὸν Ὀλάφ:

— Ἐνθυμεῖσαι, Ὀλάφ, τὰ ἔτη τῆς μικρῆς σου ἡλικίας;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Καὶ ἡ εἰκὼν ἀρχοντός τινος ἰσχυροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς, ὅστις σε ἀνέτρεφεν ὡς ἀρμόζει εἰς παιδα εὐγενῆ, εἶνε ἐπὶ ἐγκεχαραγμένη ἐν τῇ μνήμῃ σου;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλάφ.

— Πατήρ σου ἦτο ὁ ἀρχὼν ἐκεῖνος. Δέν μοι λέγεις, ἀνεύρισκεις ἐν τῇ μνήμῃ σου ὥραϊαν τινὰ μορφήν γυναικείαν, γλυκυτάτην καὶ ἀκτινοβολούσαν ὡς ἡ μορφή τῶν ἀγγέλων; γυναικᾶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας καὶ οἱ ἀτρόμητοι ἀρχόντες ἐκλινον τὸ γόνυ, καὶ ἦτις σε ἐθλίβεν ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς τῆς διδάσκουσά σε νὰ ἀγαπᾷς τὸν Θεόν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλάφ.

Ἡ μήτηρ σου ἦτο. Πρὶν συμπληρώσῃς τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας σου, ἀπέθανον οἱ γονεῖς σου, καὶ ἀπέμεινες μόνος ἐν

μέσῳ γηραιῶν θεραπόντων. Ἐνθυμεῖσαι;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλάφ.

— Ἐκτοτε, ὑπέλαβεν ἡ Μοῖρα, ἔκτοτε ἐγὼ ἀντικατέστησα τοὺς ἀποθανόντας γεννήτοράς σου, χωρὶς σὺ νὰ ἔγῃς οὐδεμίαν περὶ τούτου εἰδήσιν. Ἐγὼ σοὶ παρέσχον τοὺς ἀρίστους τῶν διδασκάλων καὶ τὰ ἀρίστα τῶν παραδειγμάτων, σὺ δὲ ὠφελήθης προκόπτων εἰς τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν παιδείαν. Πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμησας, τὸ ἀπῆλαυσε. Οὐδενὸς ἐστερήθης. Ἀλήθεια;

— Ναί, ἀπέκρινθη ὁ Ὀλάφ.

— Καὶ αἰετοπέ σε ἔσκειπον ὡς προστάτις σου ἀγρυπνός. Ἄλλὰ ἀπὸ διετίας σὲ βλέπω σύννου καὶ τεταραγμένον, καὶ μάτην ἐρευνῶ νὰ εὕρω τὸ αἷτιον τῆς ταραχῆς σου. . . Τί χρειάζεται διὰ νὰ γίνῃς εὐτυχής; Τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ; Λέγε, ἀποκρίθητι.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλάφ.

— Ὅ,τι ζητῆς, Ὀλάφ, μὴ τυχὸν καὶ δὲν ὑπάρχη;

— Ὅ,τι ζητῶ ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Ὀλάφ.

— Τι λοιπὸν ζητεῖς;

— Τὴν Εὐτυχίαν!

Δ

Ἡ Μοῖρα δὲν ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ἐσιώπησεν ὀλίγα δευτερόλεπτα. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τούτο ὁ Ὀλάφ ἐνόμισεν ὅτι βλέπει ὄνειρον. Ἄλλ' ἠπατάτο, διότι ἡ Μοῖρα διενεοῖτο: «Τὴν Εὐτυχίαν; . . . τὴν Εὐτυχίαν; . . . Καὶ πῶς νὰ τοῦ τὴν δώσω;» ὑπετονόησεν ἡ Μοῖρα, καὶ διὰ τῶν ποδῶν τῆς ἐπληττεν ἀνηλεῶς τὸν βράχον, οὐτινος θραυόμενα κατέπιπτον τὰ τεμάχια σωρηδὸν κάτω εἰς τὰς κοιλάδας.

Διὰ τῆς μαγικῆς ῥάβδου τῆς ἐπληξε τὸν γλωρὸν κλάδον πίτυος, καὶ ὁ τρυφερός αὐτοῦ φλοιὸς διεσπάρχη ἐκ τῆς πληγῆς δὲ ταύτης ἀνέβλυσε δάκρυ ῥητινῆς, ὅπερ ἐξογκῶδες διερράγη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀνεπήδησε πνεῦμα τι, ὅπερ προσέκλινε μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς Μοῖρας, ἦτις το ἠρώτησεν:

— Εἰξεύρεις ἐὰν αἱ φίλαι μου τῆς Τρομερῆς Κοιλάδος εἶνε ταύτην τὴν ὥραν ἐκεῖ;

— Μάλιστα, δέσποινα, ἀπεκρίθη τὸ πνεῦμα.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ἡ Μοῖρα.

Καὶ παρευθὺς τὸ πνεῦμα ἐξηρανίσθη.

[Ἐκεῖται πύχια]

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Θ. Ρ. Κορώνην, Κ. Δ. Κ. μηχαν. Λάρισσαν, Γρ. Π. Π. Σινάνον, Σ. Θ. Β. Σπάρτην. Ἐλήφθησαν βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Ι. Ν. Λεβαδείαν. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. — κ. Θ. Σ. Καλάμας. Εὐχαριστοῦμεν. — κορίαν Μαγ. Μ. Ζίκουθον. Τὰ ἐλλείποντα φύλλα καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται τακτικώτατα, ἴσως γίνονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. — κ. Π. Δ. Τ. Σύρον. Ἐλήφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς λίαν ἀργά. — κ. Κ. Σ. Χ. Πύργου. Εὐχαριστῶμεν, ἀλλ' ἐν καταλλήλῳ περιστάσει.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Ἀναποκριταὶ ἡμῶν νὰ μᾶς πέμψωσι τὰ ἐκ τῶν συνδρομῶν καὶ τῆς πωλήσεως καθυστερούμενα γράμματα, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομῆν των, νὰ μᾶς ἀποστείλωσι αὐτὴν ὅσον τάχιστα ταχυδρομικῶς.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3'